

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA
A STŘEDNÍ ODBORNÉ UČILIŠTĚ,
Mladá Boleslav, Jičínská 762

Číslo 1
2022-2023

OBČASNÍK

Ohlédnutí za oslavami
70. výročí školy

Pohádky v režii našich
studentů

Vánoce a vše, co k nim
patří

Pohled do historie
totality a normalizace

Charitativní akce

Úvodní slovo ředitele

Vážení a milí čtenáři!

Nalezení odpovědi na otázku „Jaký je vlastně svět, ve kterém žijí?“ není vůbec snadné a jednoduché. Mnozí lidé si tuto otázku ani nepoloží, takže se ani nezabývají odpovědí. A co moudrý člověk? Ten určitě neformuluje jednoduchou a jednoznačnou odpověď. Ono to vlastně ani nelze. A vliv na její obsah má nesporně také období, ve kterém se snažíme odpovědět. Jinak se odpovídá v létě (převažuje slunečné počasí, venku je dlouho světlo, člověk je nabitý energií a optimizmem), jinak pak v průběhu pochmurného podzimu. Specifickým obdobím na občasné „filozofování“ a zamýšlení se je pak nesporně čas vánoční a následné období, kdy se mění letopočet. V tomto období se do popředí dostávají často myšlenky, v jejichž centru jsou lidské vztahy, rodina, láska, vzpomínky na kamarády či přátele. Zde pak vynikne relativnost a hlavně pomíjivost některých hodnot. A je velká škoda, že mnoho lidí si spojuje Vánoce pouze s hodnotami materiálními a opomíjí tak vztahy mezi lidmi. Ty jsou přeci součástí naší „každodennosti“. Není snadné je budovat (vždyť důvěra se získává mnohdy velmi obtížně) a je smutné, když se najdou hlupáci (bez rozdílu věku či pohlaví), kteří je vědomě či nevědomě ničí.

Dobrá škola je podle mého názoru taková škola, kde existují pěkné vztahy nejen mezi žáky a učiteli, ale také navzájem mezi žáky a taktéž mezi učiteli. Možná si svůj pohled či názor příliš idealizují, ale moje osobní celoživotní školské působení mě opravňuje považovat toto tvrzení za ověřenou pravdu.

Současný svět je opravdu hodně „barevný“. Celosvětový křehký mír je v posledním období na hraně úplného rozbití, mezilidské vztahy v naší společnosti také nejsou vzorové, ekonomika v celém světě řeší mnoho problémů. Ale jako opravdu mírně pesimistický životní optimista vyjadřuji osobní přesvědčení a víru ve vítězství zdravého rozumu nad dalšími válečnými choutkami či ekonomickými problémy.

Naše škola důstojně oslavila v říjnu 2022 svoje sedmdesátiny. Do dalších let jí přeji úplné naplnění dobrými zvědavými žáky a spokojenými zaměstnanci.

Přeji všem lidem dobré vůle úspěšný rok 2023!

Jiří Šlégel

Úvodní slovo M. E.

Vážení přátelé,

dostává se Vám do ruky první číslo školního časopisu zvaného OBČASNÍK. Letos bylo dost práce s přípravami školních oslav, proto to zpoždění.

Prožíváme nádherný čas adventu. Čas, kdy se máme zastavit, zklidnit, nechat na sebe působit předvánoční náladu. To se hezky řekne, ale je přece třeba stihnout umýt všechna okna, napéct dostatek oblíbeného cukroví, připravit domácnost, aby byli všichni spokojení. Ale my dospělí už víme, že Vánoce a doba adventu je hlavně o pohodě. Pokud se něco nestihne, stane se něco? Já říkám – NE. ☺

Co v tomto čísle najdete? Vánoční přílohu vytvořenou z příspěvků našich žáků. Vzpomínku na oslavy 70. výročí trvání naší školy. Sportovní a vzdělávací akce, příspěvek paní kolegyně Alice Minaříkové + snad i něco dalšího.

Svémi výtvary ozvláštnila toto číslo žákyně třídy **1.A Kamila Tvrdá**. Musím uznat, že je fakt moc šikovná, vpravo vidíte část jejího obrazu, v textech se budou objevovat její vánoční ozdoby. Děkujeme.

Dovolte, abych Vám všem bez výjimky popřála hodně zdraví, rodinnou pohodu, srdce otevřené pomoci, školní úspěchy a kupu radosti.

Chtěla bych také poděkovat všem, kteří svou pomocí spoluvytvářejí dobrou náladu a pohodu na naší škole.

Prožijme ve společnosti svých blízkých konec roku a s nadějí (obzvláště v lednu 2023) vzhlížejme k dobám příštím.

Marcela Ernestová

VZPOMÍNKA

Alice Minaříková

1

Sama jsem nebyla pro oslavy 70. výročí naší školy velkým přínosem, ale pro mě opravdu a nečekaně velký význam měly.

Abych při oslavách své postavě dala smysl, vyhledávala jsem mezi návštěvníky absolventy naší školy a s fixem v ruce jsem je, někdy s mírným násilím, přiměla k tomu, aby se nám podepsali na k tomu určenou nástěnku. Ke svému jménu měli připsat také rok, kdy školu absolvovali.

Nezáměrně jsem tak získala příležitost vyslechnout opravdu velké množství zážitků, které žákům naše škola přinášela. Poměrně početná skupinka pánů do naší improvizované čajovny v jedné z učeben přišla

například oslavit 50 let, které uběhly od jejich „absolutoria“. Pánové vyprávěli, jakým postrachem byli někteří pedagogové, na jaké, zejména zemědělské obory, byla škola v té době zaměřená, sdělili mi, kam asi tak zhruba kráčí naše zemědělství... (Je zapotřebí, aby si ono místo vnímavý čtenář domyslel a dovtípl se.)

9

6

Velmi jsem ale zpozorněla, když někdo vedle roku 1972, jakožto roku absolvování naší školy, napsal rok **1969**! K tomuto datu se pak podpisem přidalo dalších několik pánů. Když jsem jim nabízela „čajovenské“ dobroty, skromně odmítli. I tak jsem byla ráda, že krátce zavzpomínali na rok svého „absolutoria“, kdy u nás byla ruská vojska už poměrně pevně „integrována“, a to se právě skupině těchto studentů tehdy velmi přičilo. Vyprávěli mi, jakými způsoby při síle jejich tehdejších 18 let proti pobytu ruských vojsk protestovali.

Pánové zhruba líčili: „*Na protest jsme nocovali přímo ve škole a 16 – 17 z nás se vypravilo před mladoboleslavská kasárna, kde Rusáci tehdy sídlili. Před budovou jsme křičeli a nadávali ať táhnou domů. Někoho napadlo začít házet do oken budovy kamení, nějaké to okno jsme rozbili. Zhruba po*

hodině našich protestů se otevřela velká vrata, ze kterých vyjel tank, který svou hlavní cílil přímo na nás. No a bylo po revoluci. Šli jsme naštvaní zpátky do školy. Krátce nato vyházeli ze školy ty nejlepší učitele, protože nesouhlasili se vstupem.“

Musím říct, že mi to kratičké vyprávění dlouho vězelo v paměti a mrzelo mě, že jsem se nedokázala na nic zeptat a krom obdivného „týjo!“ jsem nedokázala nic víc říct. Otázky nás napadají obvykle v čase, kterému říkáme „POZDĚ“. Věřím, že pro nás, kteří jsme to nezažili, není pozdě a že se i v téhle drobné vzpomínce skrývá možnost poučit se a že v naší škole, kterou kráčela historie, bude odkryto mnohé poučení pro co nejvíc žáků, kterým přejí hodně radostného objevování.

9

70. výročí naší školy

Petr Kubánek, 3.L

Ve dnech 21.10.2022 (od 09:00 do 16:00 hodin) a 24.10.2022 (od 09:00 do 17:00 hodin) se uskutečnily oslavy 70 let školy a zároveň dny otevřených dveří pro uchazeče o naši školu.

Této akci předcházely obrovské přípravy trvající několik týdnů až měsíců. Já se spolužáky ze třídy 3.L „(j)elita školy“ jsme dostali za úkol od paní učitelky Ernestové zhotovit maketu školy. Ve chvíli, kdy jsem tuto informaci slyšel poprvé, nevěřil jsem svým uším. „My a vyrobit maketu? ...“ Předem předesílám, že je největší úspěch jen fakt, že stojí.

Tento nelehký úkol jsme dostali v září. Chvilu trvalo, než jsme si ujasnili, co kdo bude dělat a jak by měl výsledek dopadnout. To jsem se až divil, jak se to krásně rozjelo. Kačka udělala nákresy, tak jsem si myslel, že to zvládne a vrhnul jsem se na to svoje „světýlka“. My jsme totiž dostali nápad: „Bylo by fakt dobrý, kdyby ta maketa svítila“ a já byl tou představou tak nadšen, že jsem to odsouhlasil. Tak se pokračovalo. Řezal se polystyrén, barvil se, ale jak mile přišla na řadu kompletace. Byli jsme v troubě. „Vždyť ono nic nesedí“ řekl Ondra. Ten si toho všiml první. V tu chvíli jsem věděl, že už vše nemůžeme stihnout, proto jsem byl nakonec rád, že jsme vytvořili to, co jsme vytvořili.

Nemohu si odpustit malé postěžování. Dělalí jsme to v pěti lidech a je mnoho učitelů s většími zásluhami než většina třídy.

Všechno se instalovalo na svá místa 20.10. po škole. To jsem zde zůstal i já a pomohl připravit naši maketu, pomůcky, fotky, knihy, robota či virtuální brýle. Což bylo velice zajímavé a obohacující. „Jsou dny, kdy se vyplatí zůstat ve škole dýl.“ To jsem ve škole pobýval od 13:30 do 17:15 hodin.

V den „D“ 21.10.2022 jsem přijel jako obvykle na osmou hodinu. Ve škole bylo dost rušno. Hlavně okolo 10. hodiny. V pátek chodili především bývalí žáci a učitelé. To jsem byl ve třídě s pány učiteli Ernestem a Gabryšem, kteří vyprávěli zajímavé příběhy a zážitky z různých dob jejich životů. Zajímavé bylo zjištění, že v podstatě všichni se přišli podívat za známými a zavzpomínat na staré časy. „Sice jsem se chvílemi připadal jako páté kolo u vozu, protože toho moc nepamatuji, ale bavilo mě to.“

Pondělí bylo oproti tomu diametrálně odlišné. Chodili především zájemci o studium u nás na škole. Tedy kromě hned první návštěvy. To byli bývalí studenti, kteří bydlí spolu. Jeden zedník a jeden logistik. Ty se u nás zdrželi asi hodinu.

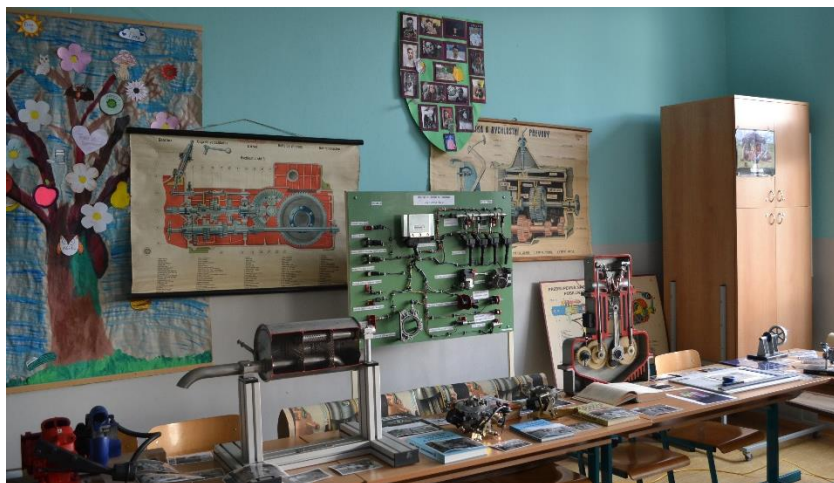
Bylo to až skoro rozjímání o životě. Zbytek dne jsme se lidem, co za námi přišli, snažili s panem učitelem Ernestem podat ucelený a co nejpřesnější obrázek toho, jak to na naší škole, a hlavně na oboru technické lyceum chodí. „Chvílemi to bylo únavné a skoro jako přes kopírák, ale stejně to byl jeden z nejlepších nebo úplně nejlepší den, který jsem ve škole kdy zažil.“

V celku jsem si oba dny užil a doufám, že všichni ostatní účastníci také.

70 let naší školy

Kateřina Smutná, 3.L

Dne 21. a 24.10.2022 jsme se spolu s dalšími žáky a učiteli zúčastnili 70letého výročí naší školy, které bylo určeno pro bývalé absolventy a také pro zájemce o studium.

Již 19.10. se začala škola zdobit. Dělal se výzdoby oken, nástěnky a následně se i upravovaly třídy pro jednotlivé výstavy. Výstav bylo celkem 5, každá v jedné třídě. V 1. patře jste mohli najít třídu s historickými fotografiemi, dále s modely, které vyráběli žáci a kam jsme také umístili výtvar naší třídy, 3.L, a třídu s historickými pomůckami a stroji. V 2. patře pak byla třída plná

časopisů Občasník. Většina žáků vytváří dvakrát ročně nějaký příspěvek do Občasníku, který se pak graficky upraví a nechá vytisknout. A nakonec poslední výstava byla s virtuální realitou. Mohli jste se projít Amsterdamem nebo si zahrát pár her. Samozřejmě nemohla chybět kavárnička, kde jste si mohli dát chlebičky, kávu i čaj.

Model, který naše třída vytvářela, byla škola. Myslím si, že dopadl skvěle. Sestavovali jsme ho z polystyrenu a jako základ jsme použili dřevěnou desku. Já jsem udělala rozměry školy, jako nárys a půdorys. Pak jsme mohli začít řezat stěny z polystyrenu. K řezání jsme použili pájku. Když jsme měli stěny, tak jsme pokračovali výřezem oken a pak jsme všechny stěny nabarvili. Dále jsem udělala rozměry všech oken, udělala návrh ve Photoshopu a nechali jsme to vytisknout na laserovou fólii. Pak jsme je jen vystřihli a vložili dovnitř. Mezitím pár lidí pracovalo na exteriéru. Udělali cestičky z písku a trávu udělali z roztřepených provázků, které se nabarvily nazeleno. Pak jsme jen přidali stromy a měli hotovo. Škola se už jen slepila, dala na základ a nakonec jsme tmelem jen dorovnali nedokonalosti a měli jsme hotovo.

Myslím si, že se celé oslavy moc povedly. Výzdoba byla krásná a i přístup žáků a učitelů k návštěvníkům byl velmi příjemný.

70. výročí SOŠ a SOU, Mladá Boleslav

Jáchym Trávník, 3.L

SOŠ a SOU, Jičínská je veřejná škola, která poskytuje odborné vzdělání s výučním listem, nebo odborné vzdělání s maturitou. Původně byla zřízena v roce 1883 z rozhodnutí sněmu Království českého jako Zimní hospodářská škola v MB. V roce 1952 byla přeměněna na Zemědělskou technickou školu a letos si připomínáme 70. výročí této události. V roce 1999 se škola sloučila se Středním odborným učilištěm stavebním a Učilištěm Josefův Důl.

Oslavy výročí školy probíhaly v pátek 21. října a v pondělí 24. října 2022 ve vybraných prostorách školy. Této akci se jako hosté mohli zúčastnit minulí absolventi i noví uchazeči o studium. Program připravili a doprovázeli studenti 3. ročníku. V přízemních učebnách byly připravené ukázky dovedností žáků. Jedna učebna měla vystavené makety různých budov, hradů a zámků. (Doplňujeme: památky UNESCO v ČR) V další učebně se nacházel robot naprogramován velmi zdatnými žáky. Na 1. patře byla připravena ukázka virtuální reality, kde si návštěvníci mohli vyzkoušet VR brýle.

Hned ve vedlejší třídě byla výstava školního Občasníku psaného studenty školy. Občasníky jsou mnohaletou školní tradicí. Poslední součástí programu byla bohatá ukázka

prací, které jsou studenti schopni vytvořit na počítačích jako maturitní práce, programování v různých jazycích a výrobky 3 D tiskárny.

Já sám jsem prováděl zájemce o studium na oboru TECHNICKÉ LYCEUM právě v učebně počítačů. Popisoval jsem, jak funguje průběh studia a co se budou žáci učit v budoucnosti. Také jsem ukazoval zmiňované maturitní práce minulých maturantů v kódování a grafice.

Z mého pohledu akce vyšla skvěle a doufám, že se všem návštěvníkům líbila. Všichni, kteří pomáhali v průběhu programu, prokázali velké úsilí a snahu, aby vše proběhlo podle plánu.

Oslavy 70 let školy očima Marcely Ernestové

Marcela Ernestová

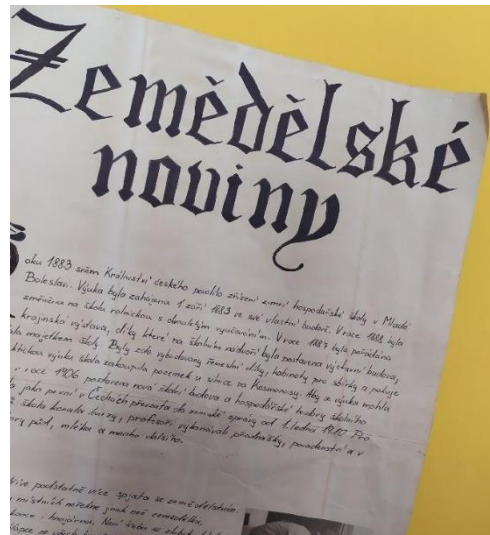
A nyní k oslavám. Já osobně jsem pracovala na příspěvcích do almanachu. Zase jsem měla štěstí, neboť z mnou oslovených nikdo příspěvek napsat neodmítl. Na oslavy 21.10.2022 jsem pozvala 20 bývalých studentů a mých kamarádů. K mé velké radosti jich 15 opravdu přišlo. Podle jejich reakcí asi můžeme být spokojeni, všem se líbila výzdoba, aktivity v jednotlivých učebnách i školní kavárna. Ale tomuto stavu také předcházelo mnoho práce, motivace a neustálého dozoru v několika třídách. Napadlo mě, že by bylo hezké, aby se jednotlivé třídy předvedly. Svým oborem, zaměřením. Rozdala jsem tedy úkoly. Třída 2. L (obor TECHNICKÉ LYCEUM) uklidila balkón a následně ho vyzdobila polystyrenovými nástěnkami s fotografiemi z historie školy. Doplněna byla i velká „70“ a stejná čísla na oknech. Na balkóně jsme pořídili dle mého názoru zdařilou fotku. Třída 2.A (obor VEŘEJNOSPRÁVNÍ ČINNOST) se zapojila do vyřezávání velkých číslic z polystyrenu, které byly polepeny opět fotkami s tematikou školy. 1952 – 2022. Následně je chlapci vlepili do oken přízemí a i tato výzdoba působila efektně. Další úkol přijal jednotlivec, žákyně 2. B (obor DOPRAVA A LOGISTIKA) Natálie (Natka)

Blažková. Vytvořila hezké Zemědělské noviny, které můžete v učebně této třídy zhlédnout i nyní. Děvčata ze 4.A (VEŘEJNOSPRÁVNÍ ČINNOST) spolu s třídní učitelkou M. Zemanovou a asistentkou pedagoga paní V. Mikešovou vytvořila rangoli s názvem a věkem školy. Třída 3.B (obor DOPRAVA A LOGISTIKA) bojovala delší dobu s myšlenkou vytvořit maketu vysokozdvížného vozíku. Při této činnosti jim byli nápomocni kolegové H. Duštírová, L. Fantová, J. Ernest a J. Gabryš. Maketa nebyla zhotovena tak, aby se mohla předvádět. Inu, snaha se snad taky cení. A na závěr to nejpovedenější – 3.L (TECHNICKÉ LYCEUM) jsem navrhla vytvořit maketu naší školy. Zpočátku reakce rozpačité, nakonec se díky skupince nadšenců (spíše zodpovědných

studentů) za podpory kolegů Ernesta a Gabryše podařilo dosáhnout velmi pěkného výsledku. Spolu s kolegyní Martinou Zemanovou jsme vyzdobily okna několika mandalami s tematikou podzimu. Zažila jsem už mnohé oslavy výročí naší školy a myslím, že tyto patřily spíše k těm povedenějším. Všem, kteří svou práci a nápadem přispěli, děkuji.

Oslavy s virtuální realitou

Martina Špádová

V rámci oslav i dnů otevřených dveří měli zájemci možnost navštívit svět virtuální reality. Nasazení brýlí všem umožnilo vydat se na výlet do jiného století, např. prohlédnout si chrám Notterdame v Paříži v době 16. století, proházet se v Africe mezi slony. A výlet do vesmíru a návštěva kosmické lodi? Ani to ve VR není problém. Naši bývalí studenti si pochvalovali, že dokážou složit skutečný motor z Renaulta, který byl rozebrán na základní součástky. I práce s klíčem a ráčnou byla pro ně naprasto realistická. No a samozřejmě nesměla chybět nějaké ta virtuální hra. Zájem o to umístit se v top-ten byl opravdu velký.

Vzpomínáme aneb pohled do historie totality a normalizace

Marcela Ernestová

Jeden svět na školách (JSNS) je dlouhodobým partnerem výuky ZSV (dějepis + OBN) na naší škole. Tato vzdělávací organizace nám během let, kdy s ní spolupracujeme, nabídla mnoho zajímavých námětů do výuky. Projekt funguje tak, že si škola vybere z nabízených filmů jeden, který ji osloví, pak si sežene pamětníka, který by přišel na besedu a odpovídal na žákovské dotazy. Letos bylo téma

JSNS.CZ

Vzpomínáme! Žáci měli možnost vidět, jak žili jejich předkové zhruba od 50. let 20. století. Mohli se seznámit s jejich sny, s tím, jak se bavili, co nosili za oblečení, o čem přemýšleli, jakou hudbu poslouchali, jak chtěli - respektive mohli - ☺ cestovat.

Akce se zúčastnily třídy 2. A, B, L. Pamětníkem byl ředitel školy pan Jiří Šlégl. Uvědomuji si, jak mně stále nedochází můj věk, mnoho věcí si z filmu také pamatuji a uvědomuji. ☹

A nyní několik otázek, na které nám odpovědělo několik dospělých:

Pamatujete si, v kterém roce jste měl/a své první rifle?

Jaký typ automobilu Vaše rodina vlastnila?

Jak jste trávili dovolenou v naší zemi?

Pocit'oval/a jste někdy nedostatek něčeho zásadního? Nebylo něco v obchodech?

Jaký druh hudby jste poslouchal(a)? Uved'te domácí i zahraniční interprety.

Máte se svým dětstvím /mládím spojenou nějakou zvláštní vzpomínku?

Jak jste nejčastěji trávil/a volný čas? Museli jste doma pomáhat?

... co přinesl pohled do historie totality a normalizace

Marcela Ernestová

Pamatujete si, v kterém roce jste měl/a své první rifle?

- Ano, úplně přesně, v 8.třídě, poděděné od dcery známých z Německa.
- Až po revoluci, do té doby jen manšestráky.
- První rifle, tenkrát z Tuzexu za bony, jsem měla v 7. třídě ZŠ asi v roce 1984. Nechtěla jsem je, připadala jsem si v nich divně, ale „naši“ chtěli pro mne jenom to nejlepší ..., což nechápala moje o rok mladší sestra 😊.
- NE
- 1985
- 1990.
- Po džínách jsem vždy toužila, po první letní brigádě jsem si na ně sama vydělala a maminka mi je sehnala přes známé z Tuzexu v Hradci Králové. Byla jsem v prvním ročníku na gymnáziu.
- Asi ne, většinou jsem nosil manšestráky.
- Tipuji to tak na rok 1977...
- Myslím, že na střední škole
- Myslím, že mi bylo 12 let.
- Ve svých 15 a to ještě obnošené (1984).
- To si již nepamatuji.

Jaký typ automobilu Vaše rodina vlastnila?

- Táta byl zastáncem Škodovek, takže nejprve Škoda 100, pak Škoda 120 a skončili jsme u Felicie.
- Škoda MB a potom Volhu!!!
- Naše první auto bylo až v době, kdy jsem si sama udělala „řidičák“ (1990) a byla to starší ŠKODA 1000 MB 😊 Jo, zážitků s ním mám hodně!
- Škoda 100.
- Škoda Favorit.
- Žádný, byli jsme bez auta.
- Moskvíč 412.

- Rodiče měli Oktávii, rok výroby 1961. Na té jsem si „vyjezdil“ řidičák.
A my s ženou jsme si v roce 1985 koupili bílou ŠKODU 120L.
- Žádné auto jsme neměli
- Škodu 110
- Škoda 1000 – bílá
- Spartak – to bylo auto, kterým jsme jeli stanovat na Lipno. Později auto Škoda 100, červené barvy, to bylo moje zamilované, které mi dopomohlo k řidičskému průkazu. ☺
- Škoda Octavia a další škodovky.

Jak jste trávili dovolenou v naší zemi?

- Na dovolenou jsme jezdili s rodiči do chatiček k rybníku Hejtman, slunění, koupání sem tam hrad nebo zámek. Když jsem pak měla vlastní rodinu tak s kamarády společně v pronajaté chatě nebo ve stanu, většinou na kolách.
- Pod stanem v Zátaví u Písku (vždycky nám propršela – kde jsou ty doby, kdy 14 dní pršelo v kuse!)
- Dovolenu jsme trávili většinou doma prací např. na poli, v lese apod.
- První týdenní dovolená s rodiči byla v 1984 v Mariánských Lázních (v rámci dovolené jsme podnikli i jednodenní výlet do tehdejšího NDR) a následně v roce 1985 to bylo 14 dnů v Luhačovicích.

Nejraději ovšem vzpomínám na prázdniny (2 – 3 dny) u tety Lídy v Kojetíně, jak jsme se sestrou říkávaly: „pojedeme na Moravu“. Těšily se na to, že pojedeme vlakem, půjdeme na koupaliště a bude zábava. Hrozně rády na to vzpomínáme!

- S rodiči jsme občas vyjeli na týdenní pobyt do Krkonoš (Světlanka, chalupa VÚŘ ve Františkově u Rokytнице nad Jizerou). Později třeba Příchovice. Pro mé rodiče ale byla nejlepší dovolená asi ta, když jsme odjeli s bráchou na třítýdenní pionýrský tábor do Sloupu v Čechách, Nedamova anebo Jetřichovic. Tak se to našim zalíbilo, že si příjezd své 8leté dcery o dva dny spletli. Těžce jsem ...plakala. Sama na autobusovém nádraží v MB. ☺
- V létě v obytném voze v kempech, v zimě občas na chatě Světlanka (víkend).
- Ve Františkových Lázních a na koupališti v Bakově nad Jizerou.
- Na chalupě.
- Jako dítě jsem nějakou dovolenou neřešil a vzhledem k tomu, že jsme měli doma malé hospodářství, nejedli na dovolenou ani naši.
- S rodiči jsme necestovali... Pouze občas za tetou do Lenešic či na Liberecké výstavní trhy.
S manželkou jsme navštívili v 80. letech NDR, Jugoslávii a Bulharsko.
- Jezdila jsem na pionýrské tábory.
- Práce okolo domu. Pobyt na chalupě.
Výlety po Českém ráji, Vysokých Tatrách, ale i dovolená v bývalé Jugoslávii.

- Pod stanem na Slapech a byla to paráda.
- Pod stanem, v penzionu, jen tak.

Pociťoval/a jste někdy nedostatek něčeho zásadního? Nebylo něco v obchodech?

- Osobně mi nikdy nepřišlo, že bych měla něčeho nedostatek, co jsem jako dítě potřebovala mi rodiče dopřáli. A že jsem občas záviděla vrstevníkům zahraniční/tuzexové oblečení, barevné igelitky a plátkové žvýkačky? To snad v životě někdy každý, ne.
- Mně chyběly mandarinky, ale kubánské pomeranče nebyly tak špatné, jen se nedaly oloupat.
- Samozřejmě, že toaletní papír řešili všichni. My jsme žili celkem skromně, 3 děti, maminka dlouho na mateřské dovolené. Jen občas, když náš strýc přijel od příbuzných ze „Západního Německa“, jsme se divili, proč nemáme taky žvýkačky, čokolády, to hezké tričko s nápisem...

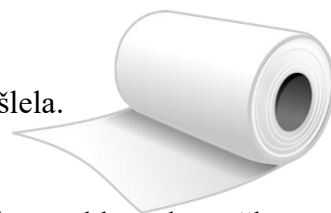
Jako dítě jsem neměla pocit, že mi něco chybí, ale pamatuji si, jak náročné bylo např. období Vánoc. Mamka dělala vedoucí prodejny a banány, mandarinky, kokos, kakao apod. to byl „velký boj“ a stres pro všechny. Jak jsme byly s Janou šťastné, když jsme dostaly banán, který jsme si rozpůlily, mandarinku apod.

Každou středu „babky“ čekaly hodiny před obchodem na uzeninu a zeleninu, v pátek to bylo „maso“. Pamatuji si, že bylo i období, kdy nebyl toaletní papír.

- Toužila jsem vlastnit walkmana 😊
- Tím, že nebylo s čím srovnávat, tak jsem nad tím tehdy nijak nepřemýšlela.
- Toaletní papír, o ostatním jsem nevěděl, že mi to chybí.
- Žádný nedostatek jsem nepociťoval, protože jsem nevěděl, co vše by mohlo nebo mělo v obchodech být. Určitě jsme pak měli větší radost z Mikukáše a Ježíška.
- Jako kluk z vesnice jsem byl vychováván a snad i vychován ke skromnosti. Nic zásadního mi snad ani nechybělo, jen obchody mi připadaly někdy hodně poloprázdné. Ale srovnání se světem prostě nebylo.

Později jsem si však začal uvědomovat zásadní nedostatek společenské svobody. Tu si ale člověk v obchodě nekoupí. V osmdesátých letech se poměry trochu uvolnily. A pak přišel rok 1989... 😊

- Pamatuji si fronty na banány, pomeranče, kokos, oříšky a mandle – před Vánocemi a před rokem 89 fronty na vložky.
- Nepociťovala. Asi bylo nějakého zboží na trhu méně (př. jižní ovoce).
- Nepociťovala, prostě bylo, co bylo a nějak jsem to já osobně neřešila.
- NE.

Jaký druh hudby jste poslouchal(a)? Uveďte domácí i zahraniční interprety.

- Nikdy jsem nebyla a nejsem vyhraněný hudební typ. U nás doma se hudba neposlouchala, a tak první „hudební“ zkušenosti mám od táborového ohně, takže jsem milovník folku (Žalman, Samson Lenk, Vlasta Redl). S přibývajícím věkem se ručičky oblíbenosti pohnuly k beatu (Dire Straits, Queen, Pink Floyd, Beatles, Olympic).
- Byla jsem zamilovaná do zpěváka z kapely Modern Talking a z českých kapel Vitacit a tak trochu Katapult.
- Už od dětství jsem více inklinovala k lidové písni a z populárních interpretů jsem měla ráda Hanu Zagorovou a líbila se mi trojka HZ + Petr K. + Stanislav H.
- Depeche Mode, Turbo, Lucie.
- Michal David, Standa Hložek a Petr Kotvald
- Pavel Bobek, Brontosauři.
- Hudba se mnou je už od malička. Babička mě naučila milovat lidové písně, vždy se u nás zpívalo. Ale když jsem už byla na druhém stupni ZŠ, ovlivnil mě hodně můj starší bratr. Takže já jsem „odkojená“ Katapultem, Smokie, Abba, Beatles, z našich: Hana Zagorová, Věra Špinarová, Václav Neckář, ale později i folk.
- Ani toto jsem příliš neřešil (a neřeším to ani teď), asi mi stačila domácí scéna.
- BEATLES, ABBA, SMOKIE, QUEEN, CCR, BEACH BOYS, Kris Kristofferson, Willie Nelson, Kenny Rogers,...
- OLYMPIC, Karel Gott, Pavel Bobek, Václav Neckář + BACILY, Petr Spálený, RANGERS, Petr Novák, Hana Zagorová, Marta Kubišová, Jitka Zelenková, Petr
- Zagorová, Kotvald a Hložek, Janů.
- Švédskou popovou skupinu „ABBA“. Jinak klasiku: Petra Spáleného, Helenu Vondráčkovou, Hanu Zagorovou, Naděvu Urbánkovou
- Mám ráda hudbu jako takovou, musí mít rytmus a chytlavou melodii, takže všechny žánry od opery, přes operetu, dechovku, pop i něco tvrdšího.
- Marie Rottrová, Pavel Novák, Turbo, Visací zámek, Roxette, Genesis, Sting.
- Karel Gott, ABBA.

Máte se svým dětstvím /mládím spojenou nějakou zvláštní vzpomínku?

- Asi ne.
- Když jsme míjely při cestě na chalupu pole jahod, pole hrášku, pole okurek, ... takové plodiny z našich polí vymizely.
- S dětstvím mám spojenou spousta krásných vzpomínek – nejvíce asi z období zimy – „čerti“, Vánoce, draní peří, sánkování, dobu, kdy bylo více času na nás děti.

- Z mládí – plesová sezóna, nějaké to rande – např. s učitelem ze SEŠ, který mne, ale neučil a přátelství trvalo, jak se říká „až do smrti“
- Vzpomínám ráda na strýce Josefa, který mě a moji sestru trochu „rozmazloval“. Občas nám koupil věc, kterou si rodiče nemohli dovolit. Čekal na nás u školy a bral nás autem domů. Jezdil s námi na výlety.
- Snad to, že díky sběru starého papíru jsem se dostala poprvé k moři. Byli jsme totiž jako žáci ZŠ přihlášení do soutěže, kde vítězové budou odměněni pobytem v tehdejší Jugoslávii. A protože jsme shromáždili tolik starého papíru, kolik vážil tank umístěný před školou, tak jsme vyhráli.
- Hraní si venku s kamarády.
- Našlo by se toho dost, ale jedna vyčnívá. V 7. ročníku ZŠ jsem byla jako výborná žákyně (ano, šprt 😊) vybrána na měsíční pobyt v pionýrském táboře Lesnaja skazka (Lesní pohádka) u Kolomny. A po letech jsem si uvědomila, že jsem tam pobývala s mou pozdější kamarádkou, také učitelkou – dokonce krátké působení i na naší škole – a také současným zástupcem ředitele – Vratislavem Kozákem . 😊
- Základním dopravním prostředkem byl traktor. V sobotu jsme se všichni naskládali do kabiny a jeli přes pole do sousední vsi do hospody na Bajaju. I Mikuláš s čerty objížděl okolní vsi na traktoru. Od první třídy už jsem s traktorem uměl jezdit i já.
- Dětství v 60. letech – klukovské hry na vesnici, sportování všeho druhu, klukovské sny,
- Když to porovnávám s dnešní mladou generací a náročnou dobou ve které se nacházíme, tak musím říct, že moje dětství a mládí bylo pohodové. Jezdili jsme na čundry, v pátek jsme se sebrali a v neděli nebo déle jsme se vrátili, naši byli v pohodě, byla bezpečnější doba.
- Ano mám a nerada na ni vzpomínám. V mých šesti letech naši rodinu opustila moje tříletá sestřička Hanička, a to těsně před vánočními svátky.
- Pohodu, tedy většinou.

Jak jste nejčastěji trávil/a volný čas? Museli jste doma pomáhat?

- Od páté třídy jsem chodila do vodáckého kroužku, takže všechen volný čas jsem trávila v loděnici nebo na vodě.
- Ano, asi jako každý, s úklidem a prací na zahradě nebo při údržbě domu. I když zahraničení a různé údržbářské práce s tatškou mě bavily, tak jsem to moc jako povinnost nebo práci nebrala 😊
- Doma jsme moc nepomáhali, bydleli jsme v bytě, ale na chalupě jsme museli, na ní jsme pořád něco vylepšovali. Výpravy na chalupu škodovčinkou byly největší náplní volného času. V pátek večer jsme tam doputovali s nesčetným množstvím tašek a zpátky jsme jich vezli snad ještě víc, dodnes je ve mně otázka: „Co v nich sakra bylo???“
- Volný čas, nějaká zábava asi taky byla, ikdyž já byla spíše introvert, partu, společnost jsem moc nevyhledávala (což platí i v pokročilejším věku 😊), raději jsem se věnovala ručním výtvorům

Pracovat doma to byla úplná povinnost – práce na poli, v lese, na zahradě, v domácnosti u nás se opravdu nezháňelo.

- Na návsi s kamarády, v létě na koupališti
- Pomáhat jsem musela - uklízet v domě, brambory, seno, krmit slepice....
- Chodila jsem do pionýrské organizace a dalších kroužků. Většinu volného času jsme trávila s kamarády venku.
- S knížkou a kamarády venku. Museli (luxování, mytí nádobí).
- Volný čas zásadně venku, v lese, u potoka, rybníka ...
- Měli jsme hospodářství, pomáhat jsme samozřejmě museli, ale nebylo to většinou příkazem, byla to přirozená součást života.
- Volný čas jsem trávila četbou knih, sportováním, učením, ale také pomocí rodičům – měli jsme malé hospodářství (pole, louky, kráva, ovce, slepice, králíci). A k tomu pravidelné prázdninové brigády. 😊

- Venku s kamarády, měli jsme v ulici partu, byla legrace.

Pomáhat jsme museli, neexistovalo že bychom se flákali, měli jsme svoje každodenní povinnosti

- Volný čas jsem trávila s kamarádkou převážně na kole a v zimním období bruslením na Jizeře a sáňkováním.

Ale volný čas byl, až jsem splnila své povinnosti, kterých bylo až dost.

Zaobstarat domácí zvířata, drobné práce na zahradě

- Nejprve práce a pak zábava. Volný čas jsem trávila především venku s vrstevníky.

Věnovala jsem se sportu, tak převážná část týden byl pro mne stadion. Pokud máte zahradu a domácí zvířata, tak se musí do práce zapojit všichni.

- Bydleli jsme na vesnici. Měli jsme celkem velkou zahradu, která nám dávala nepřeberné množství různých výpěstků. Nerada jsem vybírala brambory, trhala rybíz, hrabala seno, utírala anebo myla nádobí (☹). Ráda jsem ale česala v sadech v naší vsi třešně, švestky, blůmy...Ale už to tady zaznělo mnohokrát: Nejdříve práce, pak zábava.

Největším trestem pro mě byl tzv. zarach, kasárník. Milovala jsem totiž pobyt venku mezi svými kamarády, v bunkrech, u koupaliště, na kole, hry na ulici...cukr, káva... 😊

- Venku, nádobí a zahrada.

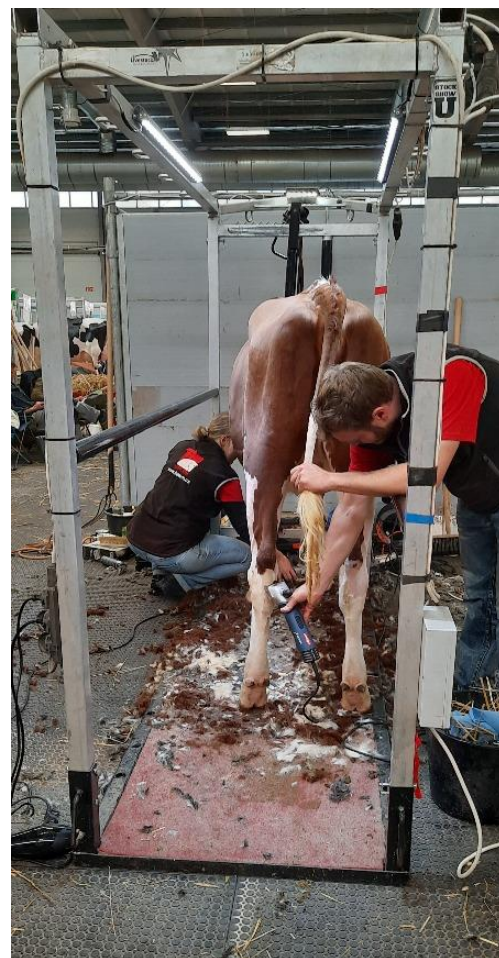
Zemědělec 2022

Zuzana Dvořáková

Již tradičně se žáci 3. B v rámci předmětu Ekologie a agrobiologie zúčastnili 6. 10. 2022 odborné exkurze na výstavišti v Lysé nad Labem. Ranní odjezd se sice trochu zkomplikoval – vlak odjel v důsledku výluky o půl hodiny dříve!!! – ovšem vzorní žáci naštěstí přišli na sraz včas, a proto jsme stihli odjezd autobusu.

Na výstavišti pobíhala podzimní výstava Zemědělec 2022 spolu s výstavou Náš chov a přehlídkou mléčného skotu pod názvem Holštýnský šampionát. Zde jsme měli možnost mimo jiné porovnat rozdíl mezi skotem chovaným pouze na mléko (živé kusy) a skotem chovaným pouze na maso (obrázky). Dále jsme si prohlédli ovce, kozy, drobná hospodářská zvířata a zemědělskou techniku.

Bylo krásné počasí a exkurzi si všichni chválili.

Sportovní klání v předmětu TV

Petr Hybler

V pondělí 14.11. 2022 na naší škole proběhly přebory ve stolním tenise dívek a chlapců.

Dívčího turnaje se zúčastnilo 20 dívek, které jsme rozdělili do 4 skupin. Vítězky skupin pak postoupily do finálové skupiny, z níž vzešlo konečné pořadí.

Vítězkou celého turnaje se stala **Novotná** ze 3.D, 2. skončila **Klímová** z 2.B a na 3. místě se umístila **Šulcová** ze 3.A

Chlapeckého turnaje se zúčastnilo 31 chlapců, které jsme rozdělili do pěti skupin a vítězové také vytvořili finálovou skupinu.

Celkovým vítězem se stal **Veselý** ze třídy 1.B, na druhém místě skončil **Zoufalý** z 1.NA a na třetím místě **Hercík** z 1.CA

Všem zúčastněným děkujeme za předvedené výkony a vedení školy a třídním učitelům za možnost turnaj uskutečnit.

Vyučující tělesné výchovy

HLEDÁME JEŽÍŠKY

Marcela Ernestová

Akce „Hledáme Ježíšky“ je akce Dobrovolnického centra Klaudiánovy nemocnice s cílem udělat radost, potěšit ty, kteří nemají možnost nebo nemohu trávit vánoční svátky se svými nejbližšími a jsou hospitalizováni v nemocnici (především na odděleních následné péče).

Díky sestře kolegyně Pavlíně Podlipné Gábině jsem se dozvěděla o sbírce dobrovolníků s názvem Hledáme Ježíšky. Zalíbila se nám myšlenka pomoci lidem v nemocnici, kteří zde zůstávají přes Vánoce, dále zaslat dárky pacientům, za kterými jezdí sestřičky Klaudiánovy nemocnice domů. Chceme poděkovat těm třídním učitelům, kteří za svou třídu nakoupili hygienické potřeby, dále pak laskavým žákům a několika kolegům. Deky, polštáře, hygienické potřeby a přáníčka jsme odvezli do místní nemocnice a byli jsme moc rádi, když jsme se dozvěděli, jakou radost dárky starším pacientům způsobily.

charitativní akce

KONTO ADVENTNÍ KONCERTY ČT1

na pomoc potřebným

Marcela Ernestová

V pátek 9. prosince 2022 se uskutečnila první charitativní akce tohoto školního roku pod názvem "Svačinu si neberte, připravíme ji pro Vás". Prvním krokem bylo vytvořit partu nadšenců, která připraví slané i sladké pohoštění, následně informovat všechny kolem (prostřednictvím plakátu, INTRANETU, nástěnek ve třídách, prostřednictvím třídních učitelů), a to vytvořením plakátu, a potom už jenom zrealizovat to, co bylo hlavním cílem.

svačinu si neberte, připravíme ji pro vás

V PÁTEK 9. PROSINCE SE USKUTEČNÍ PRVNÍ CHARITATIVNÍ AKCE TOHOTO ŠKOLNÍHO ROKU.

V PRÍZEMÍ HLAVNÍ ŠKOLNÍ BUDOVY SE V DOBĚ PŘED VYUČOVÁNÍM AŽ DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB (☺) MŮŽETE TĚŠIT NA SLANÉ I SLADKÉ VÝROBKY. JEJICH ZAKOUPENÍM PŘÍSPĚJETE NA **KONTO ADVENTNÍ KONCERTY ČT1**.

PŘÍSPĚVEK NENÍ POUZE ZA NABÍZENÝ PRODUKT.

VÝTĚŽKEM PŘÍSPĚJETE POTŘEBNÝM (AZYLOVÉ DOMY PRO MATKY S DĚTMI, KOMPENZAČNÍ POMŮCKY, CENTRA PRO PŘESTÁRLÉ SPOLUOBČANY, DENNÍ CENTRA, HOSPIC ...)

VÝSLEDEK NAŠEHO SNAŽENÍ MŮŽETE ZAZNAMENAT V NEDĚLI **11. PROSINCE V 17:30 NA ČT 1**.

POJĎME SPOLEČNĚ UDĚLAT DOBROU VĚC!

DĚKUJEME!

autorka ozdob - Kamila Tvrďá, 1.A

A jak to s akcí SVAČINU SI NEBERTE, PŘIPRAVÍME JI PRO VÁS, dopadlo?

Marcela Ernestová

Předem mnohokrát děkuji těm, kteří se na finální částce jakkoliv podíleli. Těm, kteří upekli a přinesli své výtvary – vážím si toho, když mě někdo osloví a sám se nabídne. Těm, kteří věnovali finanční příspěvky, ale akce se nezúčastnili (rodiče). Těm, kteří přišli, koupili si, co jsme nabízeli, a ještě nešetřili slovy chvály na adresu nás, které jsme napekly a charitativní akci zorganizovaly (ano, to Y je správně). Letos jste ocenili toasty, řízky a sekanou s chlebem, mrkvové rohlíčky, koláčky ze sýru s jablečnou náplní, tzv. šneky v několikero provedeních ☺ muffiny, slané tyčinky z listového těsta, palačinky a tatarák z brambor s topinkami. Poslední jmenovaný pokrm se těší vždy velké oblibě, z čehož mám velkou radost. Nerada bych na někoho zapomněla, pokud se stane, odpusťte mi to, nebylo to úmyslem, ale výplodem hlavy, která už mnohé pamatuje. ☺

Letos se podařilo do akce zapojit několik učňovských tříd s jejich učiteli, jako například 1.D, 1.CA, 2.F, 2.CA...Děkujeme! ☺

S kolegyní Pavlínou Podlíprou jsme ocenily snahu mnoha z Vás (žáci, pedagogové, ostatní zaměstnanci školy) přispět na dobrou věc. Když se v ČT1 ptali Barbory Kroužkové, patronky našeho adventního koncertu, na charitu, řekla, že pomáhat je přirozené a že charita má být součástí našich životů. Naprosto souhlasím. Asi mám štěstí, protože jsem se za těch cca 20 let, co na KONTO ADVENT posíláme, vždy dovolala. 11. 12. kolem půl šesté večer se mně do ČT1 do pořadu Adventní koncerty podařilo dovolat opět. A měla jsem zrovna to štěstí, že jsem hovořila přímo s moderátorkou Barborou Kroužkovou. Když jsem jí sdělila naši částku **23.000 Kč**, byla hodně překvapená a ptala se, jak se nám tak mnoho peněz podařilo získat. Velmi se jí náš nápad s pečením líbil a žádala mě, abych moc poděkovala dětem a všem, kteří přispěli. Nemusím Vám říkat, že radost z toho, kolik jsme vybrali a z poděkování k tomu byla opravdu velká! Nutno také dodat, že ze školní akce pocházelo cca 13.500 Kč, 3.000 Kč z prodeje Občasníku a zbytek od několika štědrých rodičů z mé třídy. Všem patří velké poděkování a víra v to, že ani v případné akci další nebudeme odmítnuti.

Vánoce

Vánoce jsou pro většinu z nás nejkrásnějším obdobím roku. Je to čas naplněný láskou, rozjímáním, tradicemi, ale i vzpomínkou na ty, kdo s námi už nemohou být. Hlavním svátkům předchází doba adventu, tj. příprav. O tom všem se s Vámi, čtenáři, chtějí podělit naši žáci ve svých příspěvcích. Naladit Vás na ten nejkouzelnější čas. **Krásné Vánoce!**

Advent a osmisměrka

Helena Ryšavá, 1.A

- Největší křesťanský svátek – oslava narození Ježíše Krista
- Advent začíná 4 neděle před Štědrým dnem.
- 4 adventní neděle se označují jako: železná, bronzová, stříbrná a zlatá.
- Tradice např.:
 - 1) pečení cukroví a vánočky – symbol hojnosti
 - 2) zapalování svíček na adventním věnci – kruh symbol věčnosti a 4 svíčky = počet adventních neděl
 - 3) zdobení jmelím – přináší štěstí a lásku
 - 4) krájení jablíček – hvězdička = zdraví a štěstí, křížek = nemoc či smrt
 - 5) skořápkové lodičky – předpovídání budoucnosti

Advent, tradice, svátek, kapr, cukroví, dárky, stromeček, svařák

O	E	Č	S	V	A	Ř	Á	K
K	A	P	R	Í	K	I	E	O
T	D	Í	Č	V	Á	S	T	M
N	V	Á	N	O	Č	V	R	S
J	E	S	R	R	T	Á	A	V
R	N	Č	C	K	Í	T	D	Á
L	T	E	P	U	Y	E	I	T
M	P	A	K	C	S	R	C	E
S	T	R	O	M	E	Č	E	K

Vánoční tradice

Nela Lacinová, 1.A

1. Polibek pod jmelím

Asi nejznámějším zvykem je polibek pod jmelím. Dvojici má polibek pod jmelím přinést lásku po celý další rok. Pokud někomu jmelí věnujete, ochrání ho před nemocemi a do domu přinese štěstí. Jedna z křesťanských legend o jmelí praví, že bylo původně stromem, ze kterého Josef vyrobil kolébku pro Ježíška a později byl z toho samého stromu vyroben kříž, na kterém Ježíše ukřižovali. Strom studem uschl a rozpadl se na větvičky a tím, že lidem nosí štěstí, odčínuje svou vinu.

2. Krájení jablka

Po štědrovečerní večeři přichází na řadu krájení jablka. Vezme se nůž a jablko se napříč rozkrojí. Pokud uvnitř rozkrojeného jablka naleznete hvězdičku, budete v příštím roce zdraví a šťastní, v opačném případě křížek nebo červ značí nemoc či smrt.

3. Lití olova

Lití rozzhaveného tekutého olova do nádoby s vodou. Ze vzniklého odlitku se pak dotyčným věští budoucnost.

4. Pouštění lodiček

Pouštění lodiček z vlašských ořechů se zapálenou svíčkou v míse nebo umyvadle s vodou dokáže odpovědět na otázku nebo předpovědět budoucnost. Důležité je, aby ten, co otázku pokládá, vyrobil lodičku z ořechu sám a sám ji pustil na vodu. Počet lodiček odpovídá počtu členů rodiny. Pokud se nějaká vzdálí, ten, jemuž příslušná lodička patří, se vydá do světa. Pokud zůstanou u sebe, bude rodina pohromadě.

5. Kapří šupiny

Na Štědrý den při večeři se dává šupina z kapra pod talíř. Rybí šupina by měla přinášet peníze a hojnost. Následně by se měla šupina z vánočního kapra nosit v peněžence pro dostatek peněz v příštím roce.

6. Házení střevícem

Dívka se postaví do chodby zády ke dveřím a hodí botou nebo pantoflem přes rameno. Pokud míří bota či pantofel špičkou ke dveřím, znamená to, že se dívka provdá a odejde z domova. Pokud špička neukazuje ke dveřím, tak se neprovdá a zůstane doma.

7. Půst

Na Štědrý den se podle tradice dodržuje až do večera půst. Kdo vydrží celý den nejíst, uvidí podle pověry zlaté prasátko. Ke štědrovečerní večeři se následně usedá s první hvězdou na obloze.

8. Praní a věšení prádla

Podle pověry přináší praní na Štědrý den smůlu. Stejně tak to platí i o jeho věšení, kdo prádlo vypere a pověsí, způsobí do roka smrt někoho z rodiny.

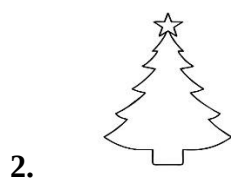
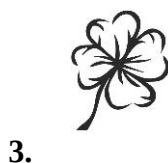
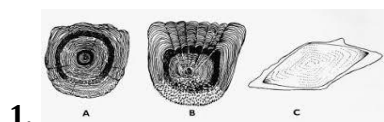
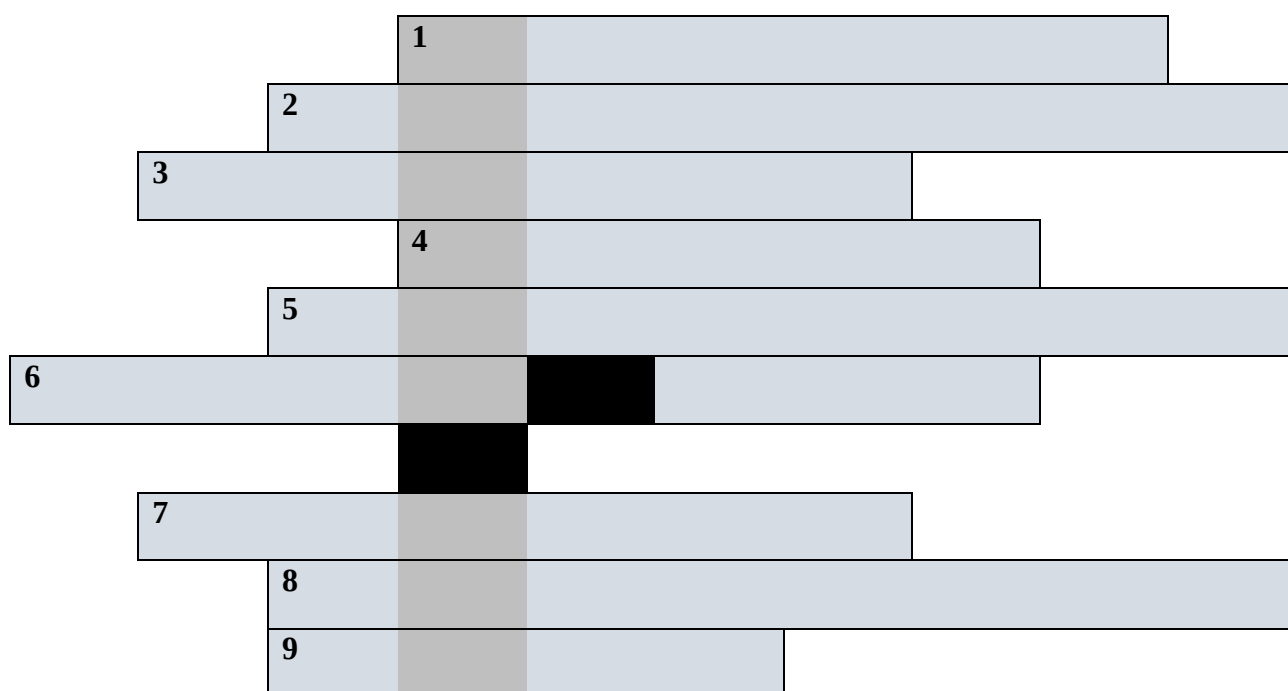

9. Klepání na kurník

Podle zvyku zaklepe svobodná dívka střevícem na kurník, pokud se z něj ozve slepice, dívka zůstane nadále svobodná, pokud se z kurníku ozve kohout, dívka se brzy vdá.

Vánoční křížovka

Aneta Šulcová, 1.A

První vánoční stromečky v Českých zemích, křížovka

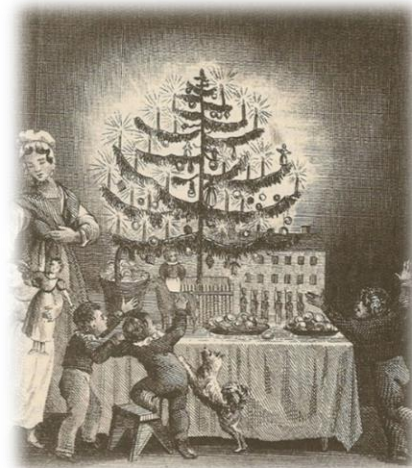
Benedikt Štěpánek, Adam Kaucký, Václav Cihlář, 1.A

První vánoční stromeček se u nás v Čechách objevil roku 1812 díky tehdejšímu řediteli Stavovského divadla panu Johannu Carlu Liebichovi, který jej připravil pro své přátele na svém dnes již zaniklém zámku Šilboch, které mu se také někdy říká Ztracená varta.

Tento jistě krásný zvyk se však v tehdejší době nijak příliš neujal a zájem o vánoční stromečky začínáme registrovat až ve 40. letech tehdejšího století, a to ještě jen u bohatých pražských měšťanských rodin. Dnes si už jen málokdo z nás dokáže představit Vánoce bez stromečku, v tehdejší době to však byla můžeme říci opravdu až výstřednost. Do chudých a vesnických rodin přichází tento zvyk však ještě později a ve většině těchto rodinách se až do První světové války zdobily pouze smrkové či jedlové větvičky.

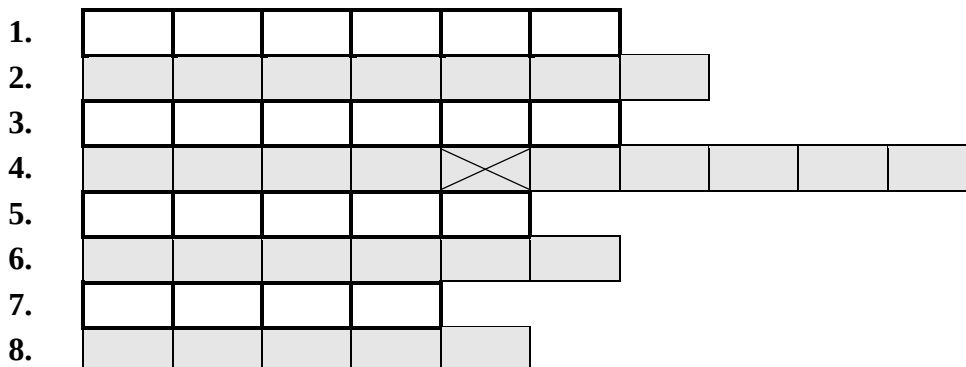
První ilustrace vánočního stromku z knihy H. Bokuma z roku 1836

[Vánoční stromek – Wikipedie \(wikipedia.org\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1no%C4%8Dn%C3%AD_stromek)

Snad všichni z nás, kteří žijeme ve 21. století zdobíme stromeček světýlky, vánočními koulemi a těmito podobnými ozdobami. Dříve tomu tak však rozhodně nebylo. V rodinách, kde si mohli stromeček dovolit, jej totiž zdobili pouze sladkým pečivem, perníčky a především ovocem jako například jablky, hruškami, mandlemi či rozinkami a až teprve v roce 1860 se na stromečcích začaly poprvé rozsvěcet lojové svíčky.

Po vzniku samostatného Československa (1918 – 1992) vznikl v Brně roku 1924 zvyk se jménem „Vánoční stromeček republiky“, což je předvánoční tradice, jež spočívá ve „*zdobení vzrostlého jehličnatého stromu na náměstích, pod kterým je organizovaná sbírka ve prospěch potřebných, především opuštěných dětí.*“ Tento zvyk byl založen známým českým spisovatelem Rudolfem Těsnohlídkem, který je především znám pro své dílo „Liška Bystrouška.“

1. Místo, kde přišel na svět Ježíš Kristus.
2. Tradiční vánoční pečivo připomínající Ježíška v povijanu.
3. Symbol často umístěný na špici vánočního stromu.
4. Tento zvyk má věstít náš osud v příštích letech (souvisí s litím určitého kovu).
5. Bylina věšící se o vánočních svátcích nad dveře, zajišťující lásku a plodnost.
6. Období čtyř týdnů očekávání příchodu spasitele.
7. Ryba spojená s tradičním českým pokrmem.
8. Nadpřirozená bytost s křídly, podřízena Bohu.

Vánoční koledy

Benedikt Štěpánek, Adam Kaucký, Václav Cihlář, 1.A

k Vánocům neodmyslitelně patří.

Patří ale koledy jen k Vánocům. Rozhodně ne, slovem koleda byly označeny obřadní pochůzky o různých svátcích, tedy včetně Vánoc, ale jiných svátků. Historie koled se píše již od 13. století, kdy se svatý František z Assisi stává autorem první koledy. Dříve byly koledy pouze s náboženskou tematikou a oslavovali zrození Ježíše Krista. Děti v té době za zpěvu vánočních koled obcházely chalupy a koledovaly si o výslužku tou nejčastěji bylo jídlo. O dvě století později bylo v Polsku velké množství koled přeloženo z češtiny, jednalo se o koledy Jednoty bratrské. V 16. – 17. století nechala Jednota bratrská vytisknout kancionály, které ze značné části obsahovaly písně s adventní tematikou. Pochází odtud i známá koleda Narodil se Kristus pán. Dříve se koledy zpívaly jen ve vánočním čase v poslední době se, ale spojují již s časem adventním.

Adam Václav Michna z Otradovic

Je považován za typického představitele vánoční poezie. Tento básník, varhaník, (ale i hospodský) z Jindřichova Hradce reprezentuje v České hudbě Baroku. Napsal mnoho vánočních písní, z nichž nejznámější je zlidovělá píseň Chtíc, aby spal.

[Adam Václav Michna z Otradovic - Wikipedie \(wikipedia.org\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Adam_V%C3%A1clav_Michna_z_Otradovic)

Slovo koleda vzniká z latinského calendae (=první den v měsíci). Pohanští Slované označovali slovem koleda slavnosti spojené se zimním slunovratem.

Štědrý večer nastal, Půjdem spolu do Betléma, Veselé vánoční hody, Nesem vám noviny, to všechno jsou názvy nám dobře známých vánočních koled, v předvánočním a vánočním čase je slyšíme v každém obchodu, rádiu nebo v televizi. Není se čemu divit koley

Narodil se Kristus Pán

Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, radujme se. Z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se.

Jenž prorokován jest, veselme se, ten na svět poslán jest, radujme se! Z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se.

Člověčenství naše, veselme se, ráčil vzíti na Bůh se, radujme se! Z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se.

Goliáš obloupen, veselme se, člověk jest vykoupen, radujme se! Z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se.

Vánoční zvyky na Štědrý den

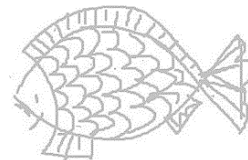
Veronika Holá, 1.A

ŠTĚDROVEČERNÍ VEČEŘE

Na Štědrý den, 24. prosince večer se usedá ke štědrovečerní večeři. Tradiční večeře se skládá z rybí polévky a kapra s bramborovým salátem. Dnes je to i řízek či vinná klobása.

KRÁJENÍ JABLKA

Po štědrovečerní večeři přichází na řadu krájení jablka. Vezme se nůž a jablko a napříč rozkrojí. Pokud se uvnitř rozkrojeného jablka vyskytne hvězdička, budete v příštím roce zdraví a šťastní, v opačném případě křížek nebo červ značí nemoc či smrt.

LITÍ OLOVA

Lití rozzhaveného tekutého olova do nádoby s vodou. Ze vzniklého odlitku se pak dotyčným věští budoucnost. Existují i příručky, které napovídají co různé tvary znamenají.

POUŠTĚNÍ LODÍČEK

Pouštění lodiček z vlašských ořechů se zapálenou svíčkou v míse nebo v umyvadle s vodou. Dokážou odpovědět na otázku nebo předpovědět budoucnost. Důležité je, aby ten, co otázku pokládá, vyrobil lodičku z ořechu sám a sám ji pustil na vodu. Počet lodiček odpovídá počtu členů rodiny. Pokud se nějaká vzdálí, ten, jemuž příslušná lodička patří, se vydá do světa. Pokud zůstanou u sebe, bude rodina pohromadě.

KAPŘÍ ŠUPINY

Na Štědrý den při večeři se dává šupina z kapra pod talíř. Rybí šupina by měla přinášet peníze a hojnost. Následně by se měla šupina z vánočního kapra nosit v peněžence pro dostatek peněz v příštím roce.

HÁZENÍ BOTOU

Na Štědrý den svobodné dívky házejí střevícem přes hlavu. Jestliže střevíc dopadne patou ke dveřím, zůstane i nadále doma, pokud bota míří špičkou ven ze dveří, v příštím roce se dívka vdá a odejde od rodičů.

PŮLNOČNÍ MŠE

Štědrý den vrcholí v kostelech na půlnoční mši, kde se zpívají koledy. Koná se v předvečer svátku narození Krista, který je 25. prosince.

Vánoční zvyky i s luštěním

Natálie Jiránková, Nikola Martásková, 1.A

VÁNOCE

Vánoce jsou křesťanské svátky připomínající narození Ježíše Krista.

Hlavní svátek - narození Páně čili **Boží hod vánoční** připadá na 25. prosince.

K Vánocům se pojí spousta tradic, lidových zvyků a symbolů jako *koleda*, *vánoční stromeček*, *jesličky (betlém)*, *vánoční dárky* či *cukroví*.

VÁNOCE SE PŘEDEVŠÍM CHÁPOU JAKO SVÁTKY POHODY, KLIDU A LÁSKY.

ŠTĚDROVEČERNÍ VEČEŘE

Do štedrovečerní večeře se kdysi dodržoval *půst* a nesmělo se jíst maso. Jako polední jídlo se na Štědrý den podával **kuba** - tradiční české jídlo, jehož základem jsou kroupy a houby.

Tradiční večeře se skládá z rybí polévky, bramborového salátu s kaprem nebo řízkem. V rámci příprav na Štědrý den se v Česku peče vánočka a vánoční cukroví - typické je z *lineckého těsta*. Typickými vůněmi jsou **vanilka a rum**, typickým kořením **skořice**.

VÁNOČNÍ ZVYKY A TRADICE

• Vánoční stromeček

Ozdobený vánoční stromeček, u kterého se rodiny schází a schovávají se pod ním vánoční dárky. Bývá to většinou smrk, borovice nebo jedle.

• Jmelí

Větvička jmelí patří k vánoční výzdobě, zavěšuje se tak, aby bylo možné pod ním projít nebo se pod ním políbit. Dvojici má políbek přinést po celý další rok. Pokud jmelí někomu věnujete, ochrání ho před **nemocemi** a do domu přinese **štěstí**.

1. Tradiční ryba, která se může jíst při štedrovečerní večeři....
2. Barva Vánoc....
3. Píseň s vánoční tematikou....
4. Na adventní neděli zapalujeme...
5. Podle tradic by měla přinášet peníze a hojnost...
6. Období čtyř neděl před 25. prosincem...
7. Narodil se v Betlémě...
8. Vlašský...

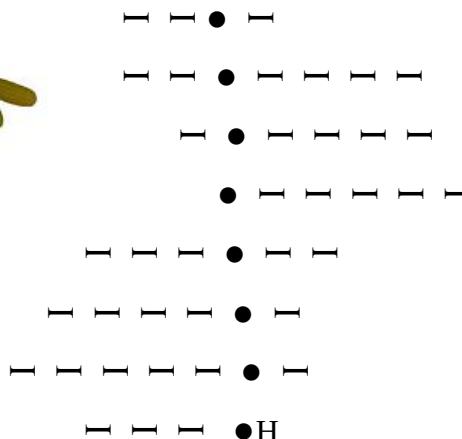
• Krájení jablka

Po štedrovečerní večeři se vezme nůž a jablko se napříč rozkrojí. Pokud uvnitř jablka nalezneme **hvězdičku**, budeme v příštím roce **zdraví a šťastní**, v opačném případě křížek nebo červ značí **nemoc či smrt**.

• Lití olova

Ze vzniklého odlitku se věští **budoucnost**.

Vánoce jsou tady! Vánoční čtyřsměrka

Rozálie Palounková, 1.A

Vánoční zvyky Štědrého dne

Znáte staré vánoční zvyky, které se dodržovaly během minulých staletí, či se dodržují i v našem tisíciletí? Se Štědrým dnem se pojí spousta zvyků, tradic a různých pověr, které se odjakživa předávají z generace na generaci. Například pokud si v předvečer Štědrého dne položíte pod polštář vlašský ořech a ihned ráno ho po probuzení (ještě v posteli) sníte, budete celý rok chráněni před blechami a štenicemi. Ten, kdo vstal za rozbřesku a hned se opláchl vodou z potoka či studny, utužil své zdraví na celý následující rok.

Pokud chováte slepice, nasype jim zrní s mákem, což vám zajistí, že příští rok dobře

ponesou. S dvouletými koňmi jděte na procházku do lesa na dříví – během dalších let budou běhat jako vítr. Abyste si o Vánocích přivolali štěstí, stačí v průběhu štedrovečerní večere sníst kousek okoralého chleba. Jestliže doma starý chléb nenajdete, nevadí. Stejný účinek by mělo mít vejce snesené na Boží hod. Toužíte se v nejbližší době vdát? Pak je zaručeným receptem nasbírat během Štědrého dne devět patek od vánoček. Koho trápí bolesti nohou, měl by si pod štedrovečerní stůl dát sekerku. Pokud se mu podaří během vánočního stolování na ni šlápnout, bude mít od těchto neduhů pokoj.

Recept na rumové kuličky

• Suroviny na 20 porcí:

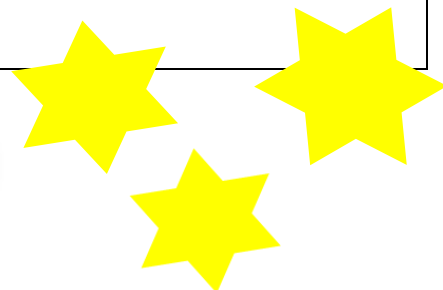
200 g máslo
150 g moučkový cukr
1 balíček piškot
100 g kakao
50 g kokos na obalení
1 balíček piškoty
hnědý rum podle chuti

• Postup:

- 1) Nejdříve si rozdrťme piškoty na malé kousíčky, pak přidáme máslo, kakao, cukr a rum. Smícháme dohromady a vznikne nám těsto.
- 2) Z těsta vytvarujeme kuličky a obalíme v kokosu.
- 3) Možná podávat i jako tlačenkou, jen místo kuliček uděláme tvar oválu. Obalíme v kokosu a zabalíme do alobalu. Pak jen krájíme na plátky.

Řešení na čtyřsměrku: kapr, Vánoce, Mikuláš, sníh, Ježíšek, dárky, pohádky, vločky, stromek, cukroví, koledy, jmelí, zima

KNANVÁNOCEJMHUAJMJAISMN
AONDSNCKCDKILJIAHRHRNHPN
PHNJHÍNSNFNIKNHMBDKMOI
RNSNJEŽÍŠEKDUVJXDJJIANPIHK
GNHJSNGUIHMLZIKBZBIRBXJÁK
NSDJVZJDHGNIÁMCSEPIKMGDM
MDMLMDMHHJŠMHFNJJYMNYO
KHDIOMDSTROMEKDVDRKNSEV
HSDJČKMAHIBNDHUWJMOAUNJ
MXMKDMCUKROVÍMSJIMLMDJN
QNMVHLLJSUVWPCYRMJNEVXRB
HBATBYFÍLEMJJHVTHMMDMSZO
KBZIMANGKAWZVNSZCUIYSGDM

Advent a čas Vánoc

Kamila Tvrďá, 1.A

Advent je začátek liturgického roku, období čtyř neděl před 25. prosincem. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele.

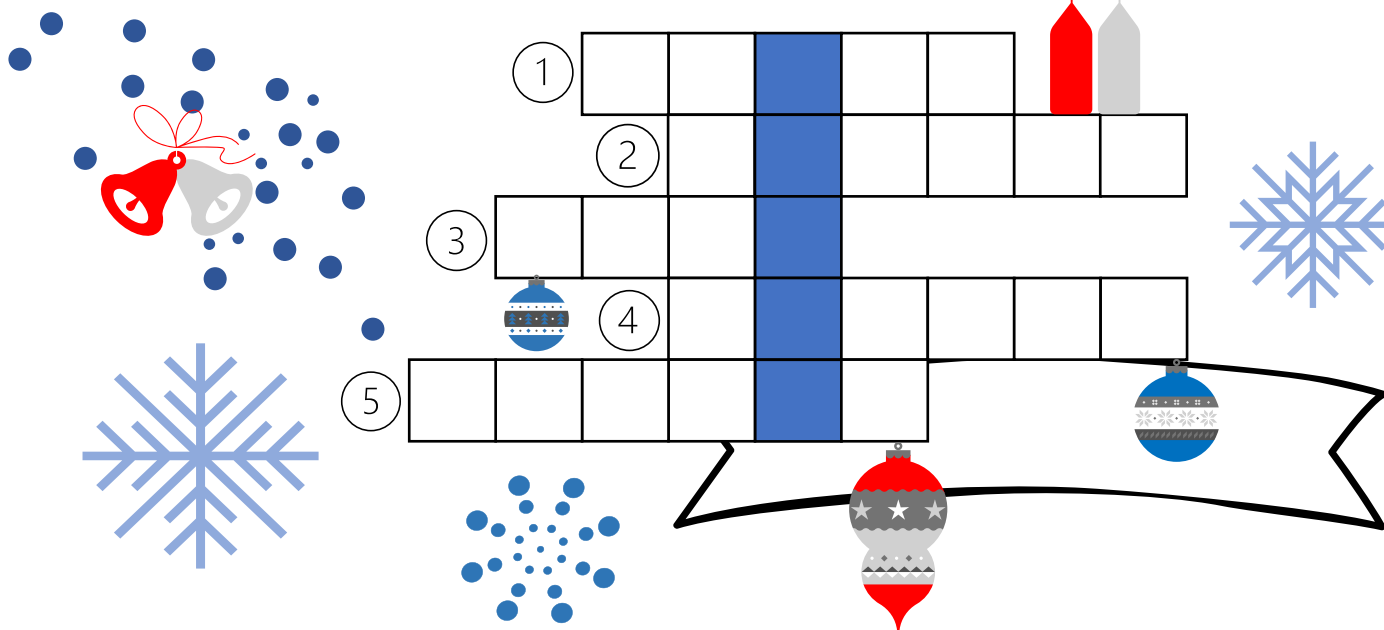
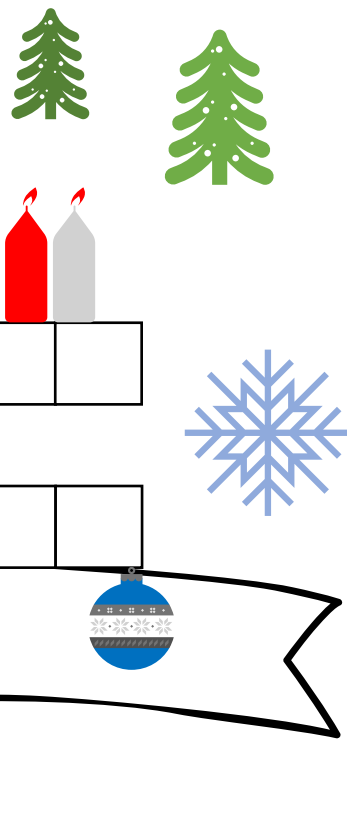
První adventní neděle, kterou období začíná, připadá na některý z dnů v rozmezí 27. listopadu – 3. prosince. **Čtvrtá** adventní neděle předchází Slavnosti Narození Páně, může připadnout na 24. prosince. Vánoční doba, která na advent navazuje, začíná po západu slunce štědrého večera.

1. Chodí po buku svatého Mikuláše, a také hrají významnou úlohu v Novém zákoně.
2. Svátek, který se slaví od roku 336.
3. Patří mezi nejznámější vánoční pokrmy.
4. Tradiční vánoční cukrový.
5. Je forma pevného skupenství vody. Vznikají v atmosféře, kde se vytváří i jejich tvar.

Vánoce jsou křesťanské svátky připomínající narození Ježíše Krista, historicky navazující na pohanské oslavy zimního slunovratu jako symbolu znovuzrození Slunce.

Vánoce se slaví už od roku 336. Původně se chodilo na koledu, většinou na Štěpána nebo na Tři krále. Později se začaly dávat dárky pod stromeček dětem. Stromky nebyly zdobené, protože církev říkala že je to pohanský zvyk.

1. ozdobený stromek se údajně objevil v roce 1570 v Německu v domě kde žil cech řemeslníků. U nás se rozsvítil první stromek až v roce 1812 v Praze.

Svatý Mikuláš z Myry byl biskup v Myře v Lykii. Už za svého života byl velmi oblíbený mezi lidmi, proslul štedrostí k potřebným, jako obránce víry před pohanstvím a zachránce nespravedlivě obviněných. Jako všichni světcí z jeho doby nebyl sv. Mikuláš z Myry nikdy oficiálně prohlášen svatým, jeho uctívání docházelo od 8. století v Rusku, jehož je patronem. Postupně se jeho kult šířil i do dalších slovanských zemí.

Tři králové

Veronika Majdlová, 1.A

Tři králové (6. ledna)

- jmenují se: Kašpar, Melichar a Baltazar
- jsou to postavy z Matoušova Evangelia
- tyto osoby navštívily Ježíše hned po narození v Betlémě
- přinesly mu zlato, kadidlo a myrhu.

Kašpar - nosič, strážce

- pokladů, pokladník
- byl považován za nejmladšího z trojice
- je zobrazován černou pletí a oblečen do širokých orientálních kalhot až po kolena, na sobě má dlouhý plášť a na hlavě šátek s královskou korunou
- přinesl Ježíškovi nádobu s myrhou.

Melichar

- jeden z králů mudrců
- je zobrazován jako nejstarší král
- někdy se mu říká Melkon nebo Melchior
- je oblečen do červeného pláště s kožešinou a na hlavě na korunu
- Ježíškovi nese buď zlatou korunu nebo truhlici se zlatem.

Baltazar

- jméno je zřejmě odvozeno od slova Báli (ochraňuj králi život)
- v ruce drží žezlo, zlatou nádobku a kadidlo
- má dlouhý plášť a podkasané kalhoty a na hlavě má turban s korunkou.

Jak se slaví Vánoce v různých zemích

Alžběta Rygerová, Kristýna Šťastná, 1.A

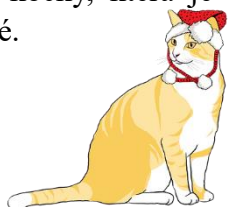
Různé země mají tradice, kulturu, národnostní a náboženské skupiny trochu jiné. Proto každá země slaví Vánoce trochu jinak. Rádi bychom vám tedy představily, jak se slaví Vánoce v různých zemích.

Španělsko

U sváteční večeře se zpívají koledy a popíjejí Cava. Na Štědrý den se nadělují i dárky, které dětem nosí Tři králové. O půlnoci nejmladší člen rodiny položí Ježíška do jesliček rodinného betlému. Starší generace chodí po večeři na půlnoční mši.

Island

Island'ánům nosí dárky **celkem třináct vánočních mužů**, kteří přijdou do měst už dva týdny před Štědrým dnem. Každou noc pak chodí po městě a nadělují dětem dárky do ponožek, které jsou u oken. A pokud zlobily, dostanou shnilou bramboru. Líné děti se navíc musí bát i vánoční kočky, která je sežere, pokud nebyly pracovitě.

Itálie

Ježíšek dětem rozdává dárky v noci na 25. prosince teprve několik let. Dříve byly v Itálii Vánoce svátkem, při němž se scházela celá rodina. Nadílka dárků jejich součástí nebyla.

Děti však obdarovávala čarodějnice **Bafana**, která i nyní v noci na 6. ledna létá od domu k domu a ukládá dárky do punčochy.

Francie

Pro velkou většinu Francouzů jsou Vánoce především rodinné svátky. Jako svátky církevní je Francouzi berou v mnohem menší míře. „Dnem D“ je 24. prosinec, kdy se rodina sejde u večeře, skoro stejně významný je ale oběd na Boží hod. Do těchto dvou dnů, opět s převahou Štědrého večera, se soustřeďuje i rozbalování dárků, které nosí **Otec Noël**.

Advent a Vánoce

Vanesa Bašťurová, Nikola Linhartová, 1.A

CO JE TO VLASTNĚ ADVENT?

Advent je první obdobím církevního roku. Délka adventního období je vymezena 4 nedělemi. 4. adventní neděle předchází slavnosti Narození Páně (25. prosince). 1 adventní neděle připadá na některý z dnů v rozmezí 27. listopadu až 3. prosince.

JAKÉ TRADICE PATŘÍ K ADVENTU?

Adventní věnec

Kromě adventních věnců se domovy zdobily i jednoduchými věnci bez svíček, které měly zajistit zdraví, lásku, štěstí, bohatství.

Jmelí

Domy se zdobí jmelím, které má přinášet štěstí a požehnání celému domu. V keltské kultuře se k výzdobě přidává cesmína a břečťan (chrání domov před zlými duchy).

Vánoční cukroví

Pečení cukroví vychází z pohanské tradice oslav slunovratu. Plnilo obřadní a ochrannou funkci.

JAK VNIKL VÁNOČNÍ STROMEK?

Tradice sahá až do 16. století. Původem z německých měst, nápad vyšel ze starogermánských zvyků. Stromky se zdobily ovocem, sladkostmi a světýlky. 1. stromek v moderním pojetí se ozdobil v roce 1812 v Praze jako překvapení od ředitele Stavovského divadla Jahanna Cari Liebicha pro své štedrovečerní hosty.

JAKÉ JSOU VÁNOČNÍ TRADICE?

Štedrovečerní večere bezpochyby patří k jednomu z nejdodržovanějších tradic nejen v Čechách, ale po celém světě. Tradičně se servíruje kapr s bramborovým salátem.

Lití olova se dnes už moc nedělá, i tak bezpochyby patří k tradicím. Vylité olovo do vody udělá nějaký tvar a každý tvar má svůj význam. Každý v něm může vidět

něco jiného. Tím je tato tradice zajímavá a zábavná.

Další tradice jsou například: pouštění lodiček, dávat kapři šupiny pod talíř, krájení jablka, půlnoční mše.

Vánoční tradice – krájení jablka

Kristýna Koutová, 1.A

Krájení jablka je jedna z nejznámějších vánočních tradic.

O co vlastně jde? Každému členovi u stolu se rozdá jablko a nůž. Dané jablko si rozkrojí na půl a pokud v něm najde hvězdu, po celý další rok bude šťastný a zdravý. Pokud tam najde kříž, značí to nemoc a smrt.

Tato tradice se dělá po štedrovečerní večeři. Avšak tento zvyk je považován za pohanský zvyk, neboť podle Jana z Holešova pokládá tento zvyk za nekřesťanský kvůli tomu, že při tom člověk myslí sám na sebe. Hlavně vždy musíte kupovat krásná a zdravá jablka. Je-li zdravé jablko, budete zdraví i vy.

Vánoce u nás ve škole

Marcela Ernestová

Poslední školní den tohoto kalendářního roku se nesl v duchu vánočním. V areálu školy, před venkovní učebnou, byla připravena scénka o putování sv. Josefa a Panny Marie do Betléma, neboť císař nařídil sčítání lidu a dospělí muži se museli se svými rodinami vrátit do svého rodiště.

A o narození Ježíška. O scénku se postarali žáci třídy 2.L, vypravěčem byl anděl v podání Natálie Blažkové z 2.B. Scénku zajistily a s žáky připravily Martina Zemanová a Marcela Ernestová.

Mezi jednotlivými výstupy zaznívaly koledy v podání smíšeného pěveckého sboru (pomohlo i několik učitelů) a za hudebního doprovodu několika našich žáků. Sólo na klávesy na úvod celého vystoupení zajistil Václav Cihlár z 1.A a hrou na kytaru doprovodil Adam Kaucký z též třídy. Nácvič hudební produkce s žáky připravila Dana Balounová.

Ježíšek se narodil, Kašpar, Melichar a Baltazar přišli a přinesli mu dárky, všichni pastýři se radovali...

Další část programu tvořila tzv. Andělská pošta. Přání, která si mohl kdokoliv ze školy

vhodit do svátečně připravené krabice, se začala plnit. Méně testů, méně náročné testy, jedničky z češtiny ... Obávám se, že to Ježíšek ani andělé zajistit nemohou, ale uvidíme, co se s tím dá dělat. 😊 Hodiny do třídy, které budou přesně zachycovat čas – splněno,

modré z nebe – formou bonboniéry splněno, přání zdraví, štěstí... zaznělo. A mnoho dalších. Básničku vymyslela třída 2.L. AP připravily Vladislava Mikešová a Lucie Pávová.

Součástí vánočního setkání bylo i občerstvení. Horký čaj, vánočky, cukroví... Připravily kolegyně Radka Herrmannová, Vladislava Konečná a Kateřina Suková.

Program moderovali Zuzana Paradýsová a Lukáš Melník z 2.A, kteří také vyzvali ke krátkému vánočnímu proslovu ředitele školy Jiřího Šléglu.

Přesto, že počasí nepřálo, účast byla ucházející, všimla jsem si hlavně početných učňovských tříd, ale nechci někomu křivdit, ta chřípka opravdu rádí ... 😊

DĚKUJEME VŠEM, KTERÍ JAKKOLIV PŘÍSPĚLI KE ZDÁRNÉMU PRŮBĚHU AKCE.

Vánoce a já

žáci třídy 1.D

BIANKA HRADISKÁ

Mé Vánoce jsou klidné. S mámou a bratry pečeme a zdobíme perníčky. Okna ozdobíme nalepovacími vločkami. Pak zdobíme a stavíme náš pěkný umělý stromeček. Na Štědrý den držíme půst, abychom prý viděli zlaté prasátko (zatím jsme ho nikdy neviděli). Pak si pouštíme různé pohádky. A já s mámou vaříme polívku, salát a řízky ke štědrovečerní večeři. Potom ve čtyři jdeme na procházku se psem. Asi v pět se vrátíme domů, a po celém dni hladu se konečně najíme. Poté jdeme za dveře obývacího pokoje a čekáme, kdy táta zazvoní na zvoneček, abychom mohli vstoupit a rozdat si dárky, na které jsme se celý den těšili.

Vánoce mám ráda a vždy se moc těším.

ONDŘEJ HANŽL

Moje Vánoce trávím u dědy a babičky. Samozřejmě s mamkou, tatínkem a bráchou. Ráno vstaneme, nasnídáme se. Poté koukáme na pohádky. Já s dědou a tátou připravujeme bramborový salát a obalujeme řízky. Abychom je mohly k večeru usmažit. Přes den hrajeme společenské hry. Kolem páté hodiny odpoledne jdeme smažit řízky s dědou. Babička s mamkou připravují stůl. Brácha jim občas také pomůže. Když máme vše připravené tak se jdeme najíst. Po jídle se jdeme projít do místního parku, kde zapalujeme prskavky a věšíme na stromky. Poté se vrátíme domů, kde na nás čekají dárky pod stromečkem.

JOSEF HEGR

Nejvíce mě vždycky zajímá, jestli bude na Vánoce sníh. Na Vánoce se připravuji tak, že si vyzdobím sám pokoj vánočními ozdobami. Každou první adventní neděli se jdu podívat na rozsvícení vánočního stromu u nás v parku. O adventní neděli zapaluji doma vždy svíčku na věnci. Rád se chodím dívat na vánoční trhy, jak u nás ve městě, tak i někde jinde. Jezdím pravidelně kupovat vánoční stromeček, který si potom ozdobím. Každý rok pomáhám při pečení vánočního cukroví a jeho zdobení. Baví mě koukat na vánoční pohádky a komedie. Těším se vždy na večer, jak si rozbalím dárky a uvidím, co se v nich nachází. Úplně nejraději mám na Vánocích Štědrý den, vánoční pohodu a atmosféru.

JAKUB NEDOMA

Období vánočních svátků mám vcelku rád, protože mám klid a pohodu a žádný stres. Ale když jsem byl malý, tak jsem Vánoce zbožňoval. Měl jsem rád ty pohádky, co dávali, cukroví, co doma každé Vánoce voní, a strašně jsem se těšil na dárky. Po večeři se každoročně chodíme na chvilku projít. Ale největší radost jsem měl, když jsem dostal k Vánocům počítač. A teď je to už jiné. Dříve byl také sníh a zpříjemnil vánoční čas. Byla sranda se s kamarády koulovat celé odpoledne. Teď už ty Vánoce moc neprožívám, protože mě nebaví shánět dárky a poté je balit. Ale i tak to jsou krásné svátky, na které se stejně tak moc těším, jako na letní prázdniny.

MARTIN KOMÁREK

Moje nejšťastnější příhoda z Vánoc nebyla, když jsem našel pod stromkem dárky, ale když jsme se sešli u štedrovečerní večeře všichni zdraví. A můj nejhorší zážitek z Vánoc je, když na Vánoce nenapadl sníh a rozbily se nám světýlka na stromečku a museli jsem je měnit na Štědrý den v pět hodin odpoledne.

VERONIKA BERANOVÁ

Mé Vánoce jsou vždy klidné. Na Štědrý den ráno přijdu k mamce pomoci jí s pečením cukroví. Zdobíme byt světýlkama a podobnými vánočními ozdobami. Pak vytáhneme náš umělý stromeček a přemýšlíme, jaký ten to rok bude mít barvu ozdob. Odpoledne přijede má sestra pomoci s vařením štedrovečerní večeře. Vždy, než bude večeře, jdu ještě za mými kamarády a popřát jim, ať si užijí Vánoce. Když se vrátím domů, tak pomáhám mamce prostírat stůl. Poté, co se najíme, tak jdeme rozbalovat dárky, na které jsme se celý den těšili. Až si rozbalím dárky u mamky, pak jdu k tátovi. Když přijdu k tátovi, tak má už vše připravené a rozbalujeme dárky. Den po Vánocích všichni jedeme k babičkám a sejdem se tam celá rodina.

Vánoce jsou vždy krásné a pokaždé se na ně těším.

DAVID FLORIÁN

Rozhodl jsem se popsat celý Náš vánoční den od rána, až do doby, kdy jdeme spát. Myslím, že je to u nás podobné, jako ve většině rodin, přesto máme nějaké zvyky trochu jiné.

Ráno, když se probudím, tak se jdu nasnídat, jako každý jiný den, s tím rozdílem, že si nedám maso. S tím vydržíme až do večeře. Po snídani jdeme zdobit vánoční stromek. Máme umělý, takže ho každý rok jen sneseme z půdy a mamka se za nás rozhodne, jakou budeme mít tenhle rok barvu, co si pamatuji, tak naposledy jsme měli fialovo stříbrný.

K obědu máme každoročně hrachovou polévku s krutony na zahuštění. A po obědě většinou vybírám s tátou vánoční koledy na štedrovečerní večeři, které dáváme na flashdisk. Také snášíme dolů do obýváku dárky a skládáme pod stromek. Odpoledne se jdeme projít a při té příležitosti navštívíme hřbitov a zapálíme svíčky na hrobech příbuzných.

K večeři nemáme ani řízek, ani kapra, protože těch si vždy užijeme dost další dny u příbuzných. Proto jsme se už před pár lety rozhodli, že si budeme dávat panenku s hranolky, za co jsem strašně rád. Po večeři jdeme do koupelny pouštět lodičky z ořechové skořápky a se zapálenou svíčkou. Tenhle zvyk začal v době, kdy jsem ještě věřil na ježíška, a rodiče mě potřebovali uklidit, abych neviděl na stromek a že tam dávají dárky. Poté přijde už na řadu samotné rozdělování dárků. V poslední době jich nejvíc dostává Nessinka, což je náš pes, a taky z nich má největší radost, protože v nich má schované dobroty a je vždy sranda sledovat, jak trhá papír na kusy, aby se k nim dostala.

To je Náš vánoční den a jsem rád, že to slavíme tak, jak to slavíme.

DAVID TRAN

Vánoce jsou svátky, které má snad každý rád. Jako můj nejhezčí Vánoce jsou v roce 2016, protože to jsou moje první Vánoce, co jsem slavil v České republice, a také to je poprvé, co jsem slavil. Nejlepší dárek k Vánocům, co jsem dostal, je počítač. A moje nejtrapnější Vánoce jsou předminulý rok, protože zapomněl jsem koupit dárek pro rodiče. No a to byly moje nejhezčí a nejtrapnější Vánoce.

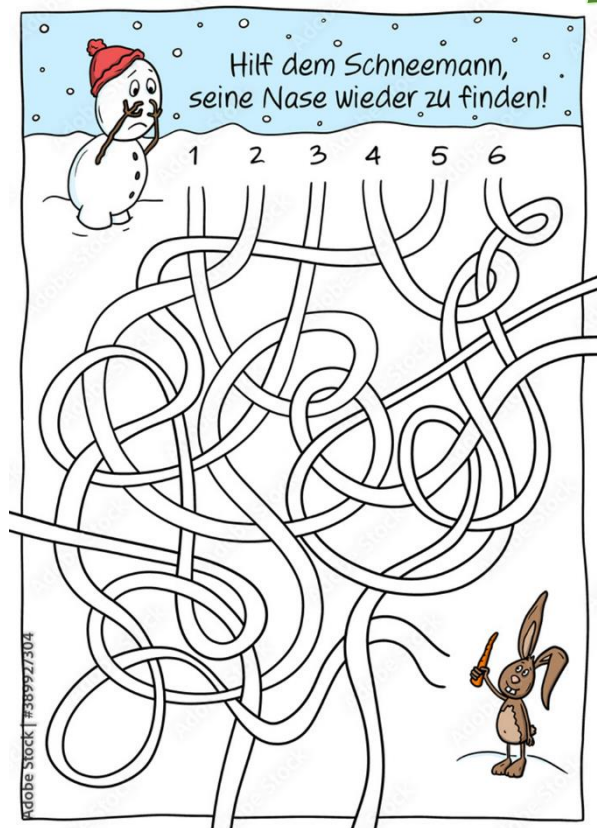
OLIVER PASTOREK

Vánoční svátky patří mezi mé nejoblíbenější. Přestože máme každý rok stejný rituál, svátky proběhnou v klidu a v pohodě, kde se všichni společně sejdem, stane se, že k nám zavítá nezvaný host, permoníček záškodníček, přímo na Štědrý den. To nás takhle navštívil asi před třemi lety. Mamka ráno vstala, připravila si vše na náš oblíbený bramborový salát a protože se celý rok těšila na vánoční pohádky, pustila si televizi. A ejhle, televize nic, jen černý obraz. Začala strašně nadávat, až to tatka nevydržel, vstal z postele a vyrazil na nákup televize nové. Domů se vrátil kolem jedenácté hodiny dopoledne, mamka byla spokojená, že se může začít dívat na své pohádky. Tatka se pustil společně se mnou a starším bratrem do strojení stroměčku. Když byl stroměček ustrojený, měla proběhnout zkouška světýlek. Ujal jsem se toho já. Zastrčil jsem kabel do zásuvky, natěšený, jak se nám stroměček rozzáří a ono nic. Máma dostala záchvat smíchu a táta zůstal celý zkoprnělý. Když se vzpamatoval i brácha, tak tátovi říká: „Tati a tradá zpátky do města, a máš na to jen dvacet minut, protože na Štědrý den jsou obchody otevřeny jen do dvanácti hodin. Ještě že nebyl velký provoz, tatka jel jak drak, do obchodu se vrátil za pět minut dvanáct a domů se vrátil se světýlky novými. Nakonec vše dobře dopadlo, večere byla, máminy pohádky také a náš vánoční stroměček krásně zářil.

Luštíme v němčině s Pavlínou Podlipnou

Suchwortgitter zu Weihnachten

Finde die 12 Wörter zu Weihnachten und kreise sie rot ein.

T	D	T	T	I	A	D	V	E	N	T	D	I	D	A	R	E	A
H	T	G	C	R	F	E	D	W	I	E	H	K	Z	D	F	X	W
Z	A	H	Q	D	C	R	A	S	K	R	Z	L	T	Q	T	S	E
L	N	B	A	E	D	F	K	E	O	F	U	S	G	A	I	E	I
E	N	W	Y	Z	V	V	I	D	L	V	J	W	E	U	K	R	H
B	E	A	S	E	B	N	R	P	P	G	H	S	S	Z	M	F	N
K	N	S	W	M	N	B	C	O	Ö	B	N	R	C	H	L	V	A
U	B	Y	Z	B	H	H	H	I	O	N	E	F	H	U	Ö	B	C
C	A	X	U	E	U	Z	E	U	L	H	W	G	E	Z	P	G	H
H	U	D	I	R	J	S	C	H	N	E	E	V	N	T	O	H	T
E	M	R	K	H	J	K	I	U	E	W	W	B	K	R	L	Z	E
N	E	T	R	E	N	T	I	E	R	D	A	E	E	E	Q	D	N
F	D	O	T	Z	H	B	N	M	V	C	E	N	G	E	L	S	D
R	R	L	R	F	G	B	H	U	J	K	I	D	E	W	A	D	E
T	W	E	I	H	N	A	C	H	T	S	M	A	N	N	D	A	F
R	T	Z	S	C	H	L	I	T	T	E	N	F	A	H	R	T	D

1 Tannenbaum	5 Schnee	9 Lebkuchen
2 Weihnachten	6 Geschenke	10 Schlittenfahrt
3 Advent	7 Engel	11 Kirche
4 Dezember	8 Rentier	12 Weihnachtsmann

Pohádky představují vyprávění založené na fantazii především ze světa nadpřirozených jevů.

Dále jsou charakterizovány ustálenými začátky, závěry, přímou řečí. Důležitou úlohu zde hrají i některá čísla, především tři, ale často i sedm, dvanáct, sto atd. Zdůrazněny jsou velké kontrasty, např. dobro/zlo, bohatý/chudý, vznešený/prostý. Specifikem českých pohádek je vítězství dobra nad zlem.

Tři prasátka

Helena Ryšavá, 1.A

Jednou jsem uviděl tři prasátka, jak se hádají a nemůžou se dohodnout, jaký dům postaví. Jedno prasátko chtělo domeček ze slámy, druhé prasátko chtělo domeček ze dřeva a třetí prasátko chtělo domeček z cihel. Prasátka se nedohodla a každé začalo stavět svůj domeček. Když jsem viděl prasátka, jak práci nedělají pořádně, rozhodl jsem se jim dát za vyučenou. Viděl jsem, jak první prasátko začalo stavět domeček ze slámy. Prasátko svou práci odbylo a chtělo si jít hrát. Tak jsem rychle přiběhl k domečku, i přestože se prasátka nás vlků bojí, začal jsem na něj volat: „Pojď ven, prasátko, půjdeme si spolu hrát.“ Ale prasátko si se mnou nechtělo hrát, a tak jsem foukl a domeček hned spadl. Prasátko se rozeběhlo k domečku svého druhého brášky. To byla příležitost pro mě. Začal jsem si s prasátkem hrát na honěnou.

Prasátko si přede mnou schovalo v dřevěném domečku svého brášky. Volám na prasátka: „Pojďte si, prasátka, se mnou hrát.“ Prasátka opět nechtěla. Začal jsem pořádně foukat z plných plic, až se mi podařilo domeček ze dřeva sfouknout. Prasátka začala utíkat k cihlovému domečku třetího brášky. Začal jsem si tedy s nimi zase hrát na honěnou. Prasátka se však schovala do cihlového domečku. Tentokrát jsem mohl foukat, jak nejlépe jsem dovedl, ale domeček zůstal stát. Snažil jsem se do domečku vlézt komínem, ale prasátka na mě byla zlá a zapálila v krbu oheň a já si popálil celý kožíšek. Prasátka díky vlkovi pochopila, že není dobré se hádat, ale raději si pomoci, svou práci odvést co nejlépe a stát vždy při sobě.

Smolíček

Štěpán Hlaváček, 1.CA

Smolíček Pacholíček žil u starého jelena, který měl falešné zlaté parohy a držel ho u sebe násilím. Vždy, když odcházel na pastvu, zamkl dveře na řetěz, aby Smolíček neutekl. Dlouho se nic nedělo, až jednou zaklepal kdosi na dveře a ozvalo se: „Smolíčku, Pacholíčku, otevři nám svou světničku, jen dva prstíky si ohřejeme a hned zase půjdeme.“ Smolíček otevřít chtěl, ale dveře byly na řetěz. Když se jelen vrátil, ptal se Smolíčka, jestli někdo neklepal na dveře, Smolíček všechno zapřel, protože věřil, že ho jezinky zachrání. Druhý den, když jelen odešel na pastvu, jezinky líbezným hláskem opět prosily Smolíčka Pacholíčka o otevření světničky, Smolíček řekl jezinkám, že ho jelen drží násilím a aby přinesly pilník. Jezinky slíbily, že pilník donesou a s jelenem něco vymyslí. Další den, když jelen opět odešel na pastvu, jezinky donesly pilník, přepilovaly řetěz a zachránily Smolíčka Pacholíčka ze zajetí jelena. Domluvily se se známým myslivcem, aby jelena odstřelil, a Smolíčka Pacholíčka už netrápil.

Sněhurka a sedm trpaslíků

Nikola Martásková, 1. A

Žila jednou jedna krásná dívka jménem Sněhurka. Bohužel její maminka zemřela, ještě když byla malá, ale tatínek se zanedlouho znovu oženil. Sněhurčina nová macecha byla laskavá a ještě krásnější než Sněhurka. Sněhurka byla krásná od přírody a její macecha se neustále strojila a líčila. Sněhurka ale měla své podivné zrcadlo, které mluvilo. Pokaždé, když se v něm prohlížela, pyšně se ho zeptala: „Pověz mi, zrcadlo, kdo je v celém království nejkrásnější?“ A zrcadlo vždy odpovédělo: „Ty, Sněhurko, jsi ze všech nejkrásnější.“ A dívka byla spokojená. Až jednou, když se opět ptala Sněhurka zrcadla, odpovédělo, že nejkrásnější na světě je macecha. To Sněhurku rozzlobilo, protože než poznala macechu byla nejkrásnější dívka na světě ona. Chtěla s tím něco udělat, a tak zavolala svého blízkého kamaráda myslivce, kterému se svěřila a požádala ho, aby vzal macechu do lesa, tam ji zabil a na důkaz, že tak provedl měl přinést její srdce. Myslivec učinil, jak Sněhurka řekla a macechu odvedl, avšak ji zabít nedokázal. Macechu nechal v lese a místo ní donesl Sněhurce srdce mladé srnky. Sněhurka rozdíl nepoznala a byla spokojená. Macecha bloudila tmavým lesem, až najednou narazila na malou chaloupku. Zaťukala, ale nikdo neotevíral, tak se odvážila vstoupit dovnitř. Okénkem dopadalo světlo na dlouhý stůl, na němž bylo prostřeno sedm mističek, sedm lžiček a k němu bylo přisunutých sedm židliček. Macecha byla natolik vyčerpaná a hladová, že se nejdříve trochu najedla. Poté se natáhla přes všech sedm postýlek a usnula. Hodiny utíkaly a sedm trpaslíků se vrátilo domů z práce. Do světničky postupně vcházeli: Prófa, Štístko, Kejchal, Stydlín, Dřimal, Rejpal a Šmudla. Zjistili, že jim někdo spí v postýlce. Ráno jim macecha

odvyprávěla svůj příběh a trpaslíci ji nabídli, ať zůstane s nimi. Macecha byla moc ráda, protože nevěděla, kam jinam by šla. V chaloupce se jí žilo hezky. Trpaslíci si macechu velmi oblíbili. Vařila a uklízela svým novým kamarádům. Trpaslíci každý den ráno chodili do práce a macechu vždy varovali: „Nikomu neotevírej a dávej na sebe pozor.“ Jednoho dne opět kouzelné zrcadlo prozradilo, že na světě je nejkrásnější macecha. Sněhurka byla naštvaná. Nejdříve tomu ani nechtěla uvěřit. Pak si nechala zavolat myslivce a donutila ho, aby jí řekl celou pravdu. Sněhurka se úkolu zhostila sama a uvařila silně jedovatý lektvar, do kterého namočila jablko. Přestrojila se za starou a ošklivou stařenu a sama se vypravila do chaloupky za macechou. Zaťukala na dveře. „Dobrý den, prodávám jablíčka, nechcete nějaká koupit?“ Macecha sice jablíčka nechtěla, ale bylo jí líto stařenky, a tak ji vpustila dál. „Dám ti jedno jablíčko, když si tak krásná“, pravila stařena a podala ji to nejčervenější. Macecha netušila, že je otrávené, kousla do něho, ale v tu chvíli se jí zatočila hlava a padla v bezvědomí na zem. Později ji našli trpaslíci a byli z toho velmi smutní. Oplakávali ji a aby se na ni mohli chodit dívat na její krásnou tvář, uložili ji do křišťálové rakve na louce za chaloupkou. Jednoho dne jel kolem chaloupky princ, který si všiml křišťálové rakve. Přijel k ní blíže, aby se podíval, kdo se v ní ukrývá. Když uviděl krásnou macechu, sklonil se k ní a poté ji políbil. V tu chvíli se macecha nadechla a znovu ožila. Princ ji zachránil! Trpaslíci, macecha i princ se radovali, že všechno dobře dopadlo. Zanedlouho byla svatba a od té doby je macecha se svým princem a čas od času spolu navštěvují všech sedm trpaslíků v malé chaloupce. A Sněhurka? Ta byla po zásluze potrestána tím nejhorším trestem pro ni. Navždy jí zůstala podoba staré čarodějnice.

Sněhurka a sedm skřetů

Benedikt Štěpánek, 1.A

Určitě již každý z Vás někdy slyšel pohádku o Sněhurce a sedmi trpaslících. Co kdybych Vám ale nyní pověděla tento příběh, tak, jak si ho pamatuji já osobně.

Dlouhá léta jsem žila se svým mužem králem a nevlastní dcerou princeznou Sněhurkou z prvního manželství. Několik let jsme žili opravdu šťastně a spokojeně, ale po nějakém čase se mi opět vrátily mé deprese a pocity méněcennosti, kterými jsem trpěla již od dětství. Celé měsíce jsem se to snažila držet v tajnosti a jediný, kdo o tom věděl, byl můj manžel a náš královský lékař/psycholog v jedné osobě. Nevím, jak je možné, ale k mým lékařským spisům a posudkům se nějakým nedopatřením dostala i Sněhurka. A vtom tu holku zlomyslnou napadla strašná věc. Ze spisů se dočetla nejen o mém duševním zdraví, ale i o speciálním *Anti-depresivním zrcadle modelu ULTRA* se zabudovaným mikrofonom, který odpovídá na všechny položené otázky jen a pouze kladně a ještě s úsměvem na skle. Toho ta holka nevydařená využila a do mého zrcadla se tzv. *nabourala* a přeprogramovala ho tak, že mi začalo ve všem odporovat, a dokonce se mi posmívat za mé psychické potíže takovým způsobem, až jsem se ponořila do nejčernějších depresí, které ze mě udělaly nevlídnou, protivnou a nepřející ženskou, kterou nikdo neměl rád. Takhle to už prostě dál nejde, řekla jsem si a poručila myslivci, ať tu holku zavede hluboko do lesa a tam ji nechá o samotě. Tak se také stalo. Ihned nato jsem ono prokleté zrcadlo rozbila a vyhodila z okna do hradního příkopu. Konečně jsem se

opět začínala cítit šťastná a spokojená. Zde by to také mohlo končit, ale bohužel nekončí. Sněhurka totiž v tom lese narazila na chaloupkou sedmi skřetů stejně zkažených, jako byla ona sama. Nedlouho po jejich

seznámení společně vymysleli nový plán, jak se mě pokusit znovu zničit. Ti skřeti totiž ve své garáži za chaloupkou sestrojili malý kapesní přístroj, na který nahráli ty nejhorší urážky, nadávky a

věty, které je zrovna v ten moment napadly. Onen strašný přístroj pak jeden z těch skřetů zanesl na hrad králi s tím, že se prý doslech o mém trápení a ať si ho prý zašiji do polštáře a každý večer ať si na něj lehnu. Že prý bude vydávat pozitivní mozkové vibrace, které mi zaručeně zlepší náladu. Řeknu

Vám jen tolik, že to byla ta nejhorší noc mého života! Druhého dne letěl můj polštář za zrcadlem do příkopu. To byl vrchol! Už jsem nevěděla, co dělat. Bylo mi čím dál tím hůře a hůře. Se strachem jsem každý den očekávala, co zas ta holka vymyslí, aby mě zničila. Takto ve stresu jsem na hradě strávila asi 4 dny a pak mi praskly nervy. Urychleně jsem nasedla na koně a bez jakýchkoli zavazadel jsem odjela pryč. Od Sněhurky, skřetů, krále, hradu, doktorů od království. Teď žiji sama uprostřed ničeho a jsem spokojená. Nedávno se ke mně ale doneslo cosi o nějakém otráveném jablku s hřebem, skleněnou rakví a ještě něco o projíždějícím princovi na koni. No nevím, co si o tom mám myslet. Tak jsem Vám radši pověděla vše, co si sama pamatuji. Snad mi to budete věřit.

Jak vlk zachránil Karkulku

Daniel Hamršíd, 1.CA

Jednoho dne se Karkulka rozhodla, že půjde za svou babičkou a přinese jí bábovku a chléb. Cesta byla dlouhá a najednou Karkulka zahlédla zkratku skrze les. Řekla si: „No, když už jdu skoro půl hodiny, tak bych si to mohla trochu urychlit, vždyť se nemůže nic stát.“ Ale to se spletla. Šla lesem po úzké cestičce, všude kolem stromy a křovíčka. Vtom se objevil myslivec, flinta přes rameno, zelená košile a klobouk s perím v něm zapíchaném. Mezitím se lesem prochází vlk a hledá, co by kde snědl, ale když už je podzim, tak nemůže skoro nic najít, ale najednou ucítí lákavou vůni, sladkou, přitažlivou, to cítí tu Karkulčinu bábovku, hned se vydá tím směrem. Karkulka a myslivec jdou spolu lesem a povídají si o tom, jak jde život atd. Vlk už je blízko a vůně sílí, najednou vidí cestičku a po ní jdou Karkulka a myslivec. Vlk si všimne, že myslivec má ruku za zády a něco v ní drží, ale je příliš daleko, aby poznal, co to je. Ti dva jdou pomalu, takže pro vlka není problém se přikrást blíže mezi stromy, ještě jednou se podívá do myslivcovy ruky a už vidí co v ní drží, nůž myslivec drží v ruce za zády nůž velký skoro jak vlkův čumák. Rozhodne se, že půjde v zákrytu stromů podél cesty a bude pozorovat, co se stane. Asi po několika minutách dojdou na opuštěnou mýtinu uprostřed lesa, Karkulka zahlédne na zemi krásné a červené brusinky. Otočí se, aby je sebrala, v tu chvíli se myslivec napřáhne a chce zabodnout Karkulku, to už, ale vlk letí vzduchem a zakousne se myslivcovi do ruky, ve které drží nůž, myslivec se svalí na zem v bolestech a pustí nůž, Karkulka se rychle otočí zpět k nim a vidí co se děje, vyděšená z toho, že mohla umřít spadne na zem. Vlk pustí myslivce, který se pořád válí na zemi a řekne Karkulce, ať ho sváže a posadí ke stromu, vlk jí vše vysvětlí, že viděl, jak myslivec nese v ruce nůž a jak ji chtěl zabít. Karkulka vlkovi poděkuje a dá mu kus bábovky jako pochvalu, vlk jí ještě stihne poučit o tom, ať nevěří cizím lidem, a rozloučí se. Každý si pak šel vlastní cestou a myslivec tam možná ještě pořád sedí.

Perníková chaloupka

Martin Černý, 1.CA

Byl jeden chudý otec a ten měl 2 děti, Marušku a Honzíčka. Otec žil s macechou, která se o děti hezky starala. Jednou poručila, aby šly děti s tatínkem do lesa pro dřevo. To se jim moc nelíbilo, tak se domluvily, že tatínkovi v lese utečou. To se i stalo. Moc se jim to líbilo bloudit v lese a dělat si, co chtějí. Začalo se stmívat, Honzíček se začínal bát a Mařenka jako starší a moudřejší vylezla na strom, jestli třeba neuvidí světlo a tam by se pak dali na cestu. Mařenka opravdu světlo zahlédla, zavolala na Honzíka a slezla dolů. Vydali se za světlem a byla to krásná chaloupka z perníku. Přišli až k okýnku a uviděli starou babičku. Najednou si řekli, že mají hlad, tak si trochu toho perníku ulomí. Najednou se otevřely dveře a slyšeli: „Kdopak mi tu loupe můj perníček?“ Honzíček hned odpověděl: „To jen větříček!“ babička šla zpět. A děti se rozhodly, že se nají znovu. A babička opět vylezla a zavolala: „Kdo mi to tu loupe perníček?“ A Honzíček opět zavolal: „to jen větříček!“ To se babičce nezdálo, tak se porozhlédla a uviděla děti. Pozvala je k sobě domů. Děti jí řekly, že se ztratily. Babička se o ně začala starat, ale děti byly na ní zlé. Nepomáhaly ji s úklidem, ani při vaření. Jednou babička rozpálila pec, že jim upeče chleba. Honzíka napadlo, že by babičku mohly

šoupnout do pece, aby měly klid. Nachystali na ni past a řekli jí, že si zahrají hru na sezení na lopatě, kterou jí předvedly. Ale babička, i když byla stará, tak dobře slyšela, co ji chtějí provést. Proto pořád padala z lopaty, jako se neudrží. Děti se zlobily a když se nedívaly, tak jim babička utekla do lesa. Děti ji zahlédly a utíkaly za ní. Potkaly myslivce a zeptaly se: „Osobo, nepotkal jste tady Bábu?“ a myslivec odpověděl: „Cože? Jestli jsem neviděl vránu?“ „né, jestli jste neviděl tady bábu.“ A myslivec zase: „Cože? Jestli jsem zasadil trávu?“ Honzíček a Mařenka už se raději neptali a utíkali daleko za nosem. Myslivec doprovodil babičku zpátky k chaloupce a jak to dopadlo? To už raději nechci ani vědět.

Jeníček a Mařenka

Nikola Linhartová, 1. A

“Děti! Večeře!!” zavolala macecha na Jeníčka a Mařenku, a protože často neměly co jíst, tak macecha chtěla, aby aspoň trochu kaše snědly. Další chvíle se ozývalo jen ticho. Rozhodne se zavolat ještě jednou: “Děti, je večeře na stole, pojdte jíst!!” Znovu se nic neozývá, a tak se macecha postaví od stolu a jde se podívat, kde jsou. Vyjde z chalupy a nedaleko vidí, jak si děti hrají s kameny. Co to tam dělají s těma kamenama?’ pomyslí si maminka. Avšak jí to hned dojde. “Přestaňte po sobě házet ty kameny! Můžete si ublížit!” Jeníček i Mařenka se zastaví a přestanou kameny házet. Jen se na sebe podívají a už běží do polorozpadlé chalupy. Proběhnou okolo macechy a ta jde za nimi do kuchyně. Přijde zrovna ve chvíli, kdy Jeníček vylívá kaši z hrnce na zem a Mařenka vysypává ze sáčku byliny, které macecha pracně při úplňku trhala. “Nechte toho, slyšíte?! Víte, kolik to tatínka stálo? A ty byliny jsem trhala hluboko v lese, abyste měly ty nejlepší!” rozčiluje se macecha. Jeníček se na ni podívá a pak se podívá na Mařenku a oba se začnou smát. Macecha už brečí, chtěla pro děti to nejlepší, ne? Sama dny nejedla, jenom aby její nevlastní děti měly co k jídlu. Když se děti dosmějí, uhání už do ložničky macechy a otce. ‘KŘÁP!!’ ozve se ošklivá rána. Macecha už se žene do ložničky a spatří to. “Co jste to udělaly?! Vy parchanti jedni malí!! To se dělá? Víte, že máme sotva co do pusy a vy tohle? A dost, jděte ven a na tátu počkáte. Každý na jednom konci chalupy, abyste měli

čas přemýšlet.” a vyvádí je za uši ven. “Pust’ nás! Co to děláš?” ozve se Mařenka. “Nejsi naše máma, tak nám nerozkazuj!!” zasyčí Jeníček, mezitím co se macecha vrací zpátky. ‘Proč mi rozbily to jediné, co mi zbylo po mamince? Měly tu spoustu jiných věcí, na kterých mi tolik nezáleží.’ zařikává je v duchu macecha. Uklízí při tom vysypanou truhličku, roztrhaný vyšíváný šátek a sbírá kousky náhrdelníku, který v něm byl zabalený.

Později téhož dne se otec vrátí z lesa, kde pracuje. “Děti, proč tady stojíte na zimě? Budete nemocný! Šup dovnitř.” “Tatínku, ona nás vyhodila ven a tahala nás za uši!” vykřikuje Jeníček. “A taky nám nedala najíst a chtěla nám dát na zadek!” hlásá Mařenka. Když je otec uložil ke spánku, šel za macechou, aby se zeptal, co se stalo. Začne si svlékat kabát. „Dobrý večer, moje milá, mohla bys mi prosím vysvětlit, co se stalo? Proč děti stály venku, a proč jsi jim chtěla dát na zadek a nedala na-” ani to nedořekne, když vidí ten nepořádek. “Co se tady stalo?” řekne otec našťvaně, “Proč je ta kaše na zemi! Sama dobře víš, že máme sotva co jíst!” zvýší hlas. “Tak abys věděl,” začne macecha, už našťvaně, “tohle všechno udělaly TVOJE děti! Nejdřív vylily kaši na zem a vysypaly byliny. Potom vběhly do ložnice, rozbily mi truhličku a roztrhaly mi šátek po mamince, ve kterém jsem měla řetízek, který mi věnovala na smrtelné posteli! Bylo to to jediné, co mi po ní zůstalo! A ještě jim to přišlo vtipné!”

dokončí macecha a otec se na ni jen nevěřicně dívá. „Takže tohle všechno udělaly moje děti?“ „Ano a nebylo to poprvé. Rády si navzájem ubližují, ničí dětem ze vsi hračky a smějí se tomu.“ Otec se musí posadit a začne přemýšlet, „Co budeme dělat? Takhle nemůžeme žít dál!“ „Já vím. Taky jsem o tom přemýšlela, a i když je mi to líto, myslím že by bylo nejlepší děti zavést hluboko do lesa, aby už nenašly cestu zpět.“ „Asi máš pravdu. Zítra je vezmu do lesa s sebou.“ „Je mi to líto,“ řekla macecha a objala manžela.

Ráno děti odešly s otcem do lesa sbírat jahody a ostružiny. „Počkejte tu na mě a nikam nechoďte. Vráťím se až se západem slunce,“ řekl jim otec a odešel pryč. Když se otec ani pozdě v noci nevrátil, Jeníček s Mařenkou se rozhodli ho jít hledat. Netušili však, že se pro ně nevrátí. Čím dál šli, tím více se blížili nebezpečí.

„Muži, bylo to nejlepší rozhodnutí, které jsme mohli učinit. Určitě je najdou hodní lidé a budou se mít líp.“ Ani jeden netušil, co Jeníčka i Mařenku čekalo...

Druhý den za svítání Mařenka uviděla chaloupku. Ale nebyla to jejich chalupa, byla to chalupa hodné cukrářky, která milovala pečení tak moc, že si perníkem obložila celou chaloupku. Mařenka se rozkřikla: „Jeníčku, támhle vidím chaloupku z perníku! Pojď honem!“ Oba utíkali, co jim síly stačily. Hned, jak přiběhli, začali bez dovolení ojídat chaloupku. Babička slyšela nějaký hluk, a tak vykoukla z okénka a uviděla děti, jak jí ojídají chaloupku. Vyšla ven a zeptala se dětí: „Děti, co tady děláte?“ Jeníček pustil perník a Mařenka milé paní odpověděla: „Dobrý den, babičko, my jsme se ztratili v lese a našli jsme vaši chaloupku.“ Babička hned děti vezme dovnitř a nabídne jim kakao a tvarohové buchty. „Jen si berte, děti, já vás

vykrmím,“ smála se babička nad hubenými dětmi, jak se ládují buchtami a šla pro bábovku.

Pomalou už se blížil večer a babička dětem připravila postel a sama šla už spát. „Tak dobrou noc, děti, zítra budeme hledat rodiče.“ To ale netušila, co všechno se stane.

Ráno, když vešla do světnice, nevěřila svým očím. Všechny hrnce a vařečky byly poházené a rozbité na zemi, mouka rozsypaná i na stěnách, mléko vypité, okna rozbitá a z hezké chaloupky udělali chalupu, ve které se nadá bydlet. Babička neměla slov. Ráda pomáhala dětem a ráda jim dávala buchty, perník a sladkosti, které sama pekla. Teď přišli Jeníček s Mařenkou a všechno jí rozbili. Když se podívala na děti, viděla jen, jak se spolu smějí a rozmazávají si mouku po obličejích. Chtěla na ně začít křičet, ale měla problém nadechnout se a se sípáním po dalším nádechu spadla na zem celá červená. Chvilí pak zápasila o další nádechy, už se jí to nepodařilo. Ležela na zemi ubohá babička úplně bez života. Mařenka začala panikařit. „Co budeme dělat, Jeníčku?“ Jeníček se na ní podíval a chladně řekl: „Musíme se zbavit důkazů...“

Vyběhli z chalupy s věcmi, co ukradli ubohé stařence. Od té doby nikdo přesně neví, co se s nimi stalo. Někdo říká, že se vrátili domů, někdo zase, že se dál potulují po lesích a okrádají lidi. No a co se stalo s babičkou? Tu našly děti, které k ní chodily pro sladkosti, ve velké peci. Byla skoro celá spálená, když oheň dohořel. Chudou babičku tak lidé z nedaleké vesnice pochovali, ale nikdo z vesnice přesně neví, kdo to udělal. Vědí to jen Jeníček a Mařenka.

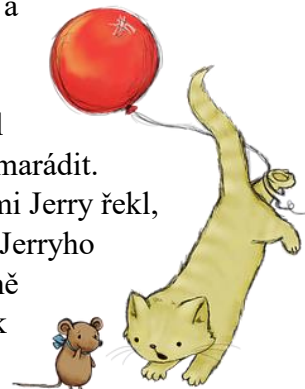

**Opravdická sladká
PERNÍKOVÁ CHALOUPKA je
z pekařské dílny Marcely Ernestové ☺**

Tom a Jerry

Alžběta Rygerová, 1.A

Spousty lidí si myslí, že se s Jerryem nemáme rádi, ale to není pravda. Před tím než mě panička našla a než jsem se k ní nastěhoval, bydlel tu s Jerryem jiný kocour, který ho sice neměl rád, ale nelovil ho, a to byla jeho chyba. Moje panička totiž nesnáší myši, tedy Jerryho, a to byl jediný důvod, proč panička vyhodila předchozího kocoura z domu. Pár dní na to mě panička našla a adoptovala si mě. Doma se o mě dobře starala, ale já jsem cítil, že abych tu mohl zůstat, tak budu muset něco udělat. Nijak jsem se tím netrápil, ale když jednoho dne odešla panička na nákup, tak jsem se šel podívat po domě a potkal jsem Jerryho, který nejevil žádné známky strachu, a tak jsem se s ním začal kamarádit. Začali jsme být velcí kamarádi, skoro by se dalo říct, že nejlepší. Ale po tom mi Jerry řekl, že tu byl přede mnou jiný kocour, kterého ale panička vyhodila kvůli tomu, že Jerryho nelovil. A tak jsme se s Jerryem domluvili, že ho budu hrát že ho chytám, aby mě panička nevyhodila. Po pár dnech naší lsti, začala moje panička říkat lidem, jak je na mě pyšná, že se tak snažím ulovit myš v domě. A tak se nějak rozkřiklo, že se nemáme rádi. Jen my dva víme, že je to na opak.

Silvestrovské a novoroční zvyky

Věra Ondráčková

Kořeny **oslavy Silvestra** mají v křesťanství a to připomenutím dne, kdy papež Silvestr I. Byl hlavou církve v době, kdy skončilo pronásledování křesťanů a začal tak nový věk.

Silvestru se také říkalo „**Babí den**“, protože po staveních chodily chudé ženy takzvané Ometačky, které ometaly plotny, aby na ně nesedlo neštěstí a dobře hořely. Za to očekávaly almužnu nebo jídlo.

Člen rodiny, který na Silvestra nejdéle vyspával se stal terčem posměchu.

Poslední noc v roce měla mít magickou moc, neboť se mělo splnit vše, co si člověk vysnil.

Zvykem bylo také o půlnoci jíst ovoc s křenem a jablky.

Novoroční tradice a zvyky jsou u nás zakořeněny již po staletí. Lidé věřili v nějakou změnu, v to, že dodržením daného rituálu ovlivní svoje štěstí. Jistě znáte úsloví: „Jak na nový rok, tak po celý rok.“, proto ...

- je tedy vhodné vyhnout se mrzutostem, hádkám, aby člověka nepronásledovaly celý nový rok,
- na sváteční stole nesměla chybět čočka, neboť věštila hojnost peněz, naopak se nepojídala drůbež, jiní opeřenci, králíci, zajíci, ryby, aby neuletělo, neuteklo nebo neuplavalo štěstí, ~
- štěstí symbolizoval prasečí rypáček či zapečené hrachové zrnko ve vánočce. Ten kdo ho našel, přinášelo štěstí po celý rok.
- nemělo se prát ani věšet prádlo, věštilo to hospodyně neštěstí a soužení po celý rok,
- žádný úklid, vymetání smetí, vynášení věcí z domu,
- s příchodem nového roku si mnoho lidí dává závazek tzv. „předsevzetí“, co by chtěli změnit, čeho dosáhnout. Pokud i Vy si dáte nějaké to předsevzetí, tak za každý úspěch se pochvalte, odměňte.

ZDRAVÝ A ÚSPĚŠNÝ ROK 2023 VÁM VŠEM!

Zvyky přelomu starého a nového roku

Marcela Ernestová

Zvyky přelomu starého a nového roku – čerpáno z knihy **Vánoční tradinář**

Dnes, **30. prosince**, se slaví svátek Svaté rodiny, sepětí sv. Josefa, Panny Marie a nově narozeného Ježíška. V tento den si někteří manželé obnovují manželský slib anebo se pod stromečkem znovu zasnoubí.

Poslední den roku - **31. prosinec** - sv. Silvestr. Ten pocházel z Říma a byl ve 4. století našeho letopočtu i papežem. Za jeho vlády přestalo pronásledování křesťanů a bývá označován za patrona domácích zvířat, skotu a dobré úrody krmiv. Papež byl prý moudrý a odpouštějící.

A jak vnímali tento den naši předkové? Jako přelomový. Vykuřovali a vykrápěli své příbytky, dělali hluk - práskali bičem, stříleli z pušek, troubili...chtěli tak odehnat zlé síly a očistit svůj příbytek od všeho zlého. Nesmělo viset prádlo na půdě, protože by mohly zlé bytosti majitelům schnoucího prádla přivodit neštěstí, nemoc či smrt. Předkové dbali na to, aby dokončili práci, vrátili půjčené peníze a vypůjčené věci. Chtěli tak vykročit do nového roku s čistým štítem.

O půlnoci se na venkově jídával horký ovar a křen s jablky (v Čechách se tomu říká vejmrda) pro zdraví. Opravdu velké oslavy příchodu nového ro začaly s oslavou začátku 20. století, tedy po roce 1900.

A JAKÉ POHOŠTĚNÍ PATŘÍ K SILVESTRU?

Třeba fazolačka, jednohubky s česnekovou pomazánkou, **nealkoholický punč** anebo (dle autorky knihy) **Silvestrovský punč od Lindy**.

Na punčový sirup:

1 kg cukru, 250 ml vody, 6 citronů, 3 pomeranče, 500 ml rumu

Cukr a vodu dejte do hrnce a míchejte, dokud se cukr zcela nerozpustí. Do horkého sirupu vymačkejte přes sítko 6 citronů a 3 pomeranče, povařte několik minut a nechte vychladnout. Po vychladnutí přilijte rum a řádně promíchejte.

Do hrnku dejte 3-5 polévkových lžic podle požadované intenzity a zalijte horkou vodou. Podávat můžete s plátkem pomeranče.

NOVÝ ROK - 1. LEDEN.

Jistě znáte rčení: Jak na Nový rok, tak po celý rok. A jak by měl vypadat?

- nehádat, společně snídat, popřát si šťastný rok, usuzovali jaký bude, podle toho, kdo jim jako první vstoupí do chalupy. Dítě nebo děvče přinášely štěstí, svobodný mládenec veselost, těhotná nemoc. Muž - znamenal zrození chlapců a býčků, houserů a kohoutků, žena zrození děvčátka a jalovice.

Nealkoholický punč

1 šálek černého čaje, 400 ml vody, 300 ml jablečného džusu, 1 lžice třtinového cukru, 2 celé skořice, 3 badyány, 3-5 hřebíčků, 1/2 chemicky neošetřeného pomeranče.

Nejdříve uvařte čaj se 400 ml vroucí vody. Nechte louhovat asi 3 minuty. Pomeranč mezitím nakrájejte na asi půlcentimetrová kolečka. Z hrnce vyndáme sáček, přilijeme džus, přidáme cukr, skořici, badyán, hřebíček a kolečka pomeranče. Asi 10 vaříme a můžeme podávat.

- děti a pastýři **chodili na koledu** - roznášeli proutky nebo smrkové větvičky. Ty si obdarovaní lidé strkali za obrazy a hospodáři věšeli větvičky do chléva, kde zůstaly pro ochranu až do vyhnání skotu na jarní pastvu.

A co dostali koledníci? Preclíky s klasem ze sladkého kynutého těsta nebo perníky ve tvaru ryb nebo prasátek pro štěstí.

NOVOROČNÍ OBĚD

Ten obsahoval mase, zejména vepřové. Lidé si cenili nejvíce rypáčku. V hlavě se totiž podle starobylých představ koncentruje všechna síla zvířete a prasátko je prastarým symbolem hojnosti a štěstí. K tomu se přidávala vejmrda. Dnes se obvykle vaří čočka, což prý díky jejímu tvaru zaručuje dostatek peněz. Dále také vepřové, zelí, knedlík...naopak jíst se nemá nic, co má křídla a ploutve. To by nám štěstí uletělo a uplavalo.

Ale co platí i dnes: je hezké být pospolu, sejít se s rodinou a povídat si třeba o svých přáních a snech.

Tak ať se nám všem pověstné vkročení do roku 2023 vyvede ve všech směrech!

